

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก 3 จังหวัดคือ จังหวัดชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา โดยพิจารณาจากดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของแต่ละโรงเรียน การเปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา การเปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับหลักการของออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา การเปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม กรมสามัญศึกษา การเปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารแห่งเอเชีย และการศึกษาตัวแปรบางตัวคือ ทางค่านิยมของครู วิชาเอก-โทของครู อุปกรณ์การสอน ชุมชนหรือชมรมต่าง ๆ และวิชาเลือกทางด้านอาชีพ

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ที่เปิดสอนในปีการศึกษา 2524 ใน 3 จังหวัดดังกล่าวทุกโรงเรียนซึ่งได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับชั้น ม.1 - ม.3 จำนวน 37 โรงเรียนและกลุ่มที่ 2 เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับชั้น ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5 จำนวน 21 โรงเรียน รวมทั้งหมด 58 โรงเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยได้แบบสำรวจโรงเรียนที่คัดแปลงมาจากแบบสำรวจสถานภาพทางการประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตรังสิตใต้ ของ วัฒนป่านชุมจิตร และคัดแปลงมาจากแบบสำรวจสถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนในเขตทุ่งกุลาร้องไห้ ของ ประสิทธิ์ พงษ์เรืองพันธ์ ซึ่งได้สร้างไว้ในปี พ.ศ. 2521 และ 2523 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งออกเป็น 6 ตอน คือ ตอนที่ 1 คำนวณหาค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของแต่ละโรงเรียนที่ละกลุ่มโรงเรียนซึ่งมีวิธีการคือ นำตัวแปร

บ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของแต่ละโรงเรียนทุกตัวมาหารด้วยจำนวนนักเรียนทั้งหมดของโรงเรียนนั้น ๆ จะได้ดัชนีเชิงเดี่ยวแล้วคำนวณค่าของมัธยิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของดัชนีเชิงเดี่ยวกับวิธีเพียร์สัน คำนวณน้ำหนักของดัชนีเชิงเดี่ยวแต่ละตัว แปลงค่าดัชนีเชิงเดี่ยวเป็นคะแนนมาตรฐาน คำนวณค่าดัชนีประกอบ แต่งตั้งน้ำหนักและเปลี่ยนเป็นค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มที่ละกลุ่ม ตอนที่ 2 เปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ตอนที่ 3 เปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา ตอนที่ 4 เปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม กรมสามัญศึกษา ตอนที่ 5 เปรียบเทียบตัวแปรบางตัวกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ตอนที่ 6 ศึกษาตัวแปรบางตัวของแต่ละกลุ่มของโรงเรียน คือทางก้านคานคูดิของครู วิชาเอก-โทของครู อุปกรณ์การสอน ขุมขุมหรือขมรมต่าง ๆ และวิชาเลือกทางก้านอาชีพ

ข้อค้นพบ

ข้อค้นพบในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ซึ่งมี 37 โรงเรียนนั้น มีดังต่อไปนี้

1. ดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษา

1.1 โรงเรียนในกลุ่มที่ 1 นี้มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาระหว่าง 42.8990 ถึง 218.2195 สูงสุดคือ โรงเรียนผานิตวิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา ต่ำที่สุดคือ โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร จังหวัดระยอง

1.2 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่า 200 มี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนผานิตวิทยา และโรงเรียนเกาะสีชัง จังหวัดชลบุรี

1.3 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาระหว่าง 100 ถึง 200 มี 10 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดชลบุรี 6 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดระยอง 1 โรงเรียน และอยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 3 โรงเรียน

1.4 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาระหว่าง 80 ถึง 100 มี 15 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดชลบุรี 8 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดระยอง 3 โรงเรียน และอยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 4 โรงเรียน

1.5 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาค่าต่ำกว่า 80 มี 10 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดชลบุรี 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) อุทกวิทยาฯ หุ่นอุตสาหกรรม "กรุงเทพอนุเคราะห์" และบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา อยู่ในจังหวัดระยอง 4 โรงเรียน คือโรงเรียนมาตาพุทธพันพิทยาการ เพร็ทซ์มาตาวิทยา ชำนาญสามัคคีวิทยาและชุมแสงวิทยา อยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนพุทธโสธร และวัดเป็ยมนิโครธาราม

2. ขนาดของบริเวณโรงเรียน มีขนาดตั้งแต่ 8 ไร่ ถึง 100 ไร่ โรงเรียนที่มีขนาดของบริเวณโรงเรียนใหญ่ที่สุดคือ โรงเรียนนิคมวิทยา โรงเรียนที่มีขนาดของบริเวณโรงเรียนเล็กที่สุดคือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) โรงเรียนที่มีขนาดมากกว่า 30 ไร่มี 27 โรงเรียน ขนาด 20 - 30 ไร่ มี 6 โรงเรียน และน้อยกว่า 20 ไร่ มี 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) บางละมุง พานทองและวัดป่าประดู่ เมื่อเทียบขนาดของบริเวณโรงเรียนกับหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษาแล้วปรากฏว่า มีเพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้นที่มีขนาดเล็กกว่าหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี)

3. จำนวนนักเรียนต่อครู 1 คน มีค่าระหว่าง 8.9 ถึง 18.6 หรือเฉลี่ย 14.17 จำนวนนักเรียนน้อยที่สุดต่อครู 1 คน คือโรงเรียนพานิคมวิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา และมากที่สุดต่อครู 1 คน คือโรงเรียนชุมแสงวิทยา จังหวัดระยอง โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 17 คนต่อครู 1 คนมี 13 โรงเรียน โรงเรียนที่มีนักเรียน 17 คนต่อครู 1 คน ซึ่งเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา 1 โรงเรียน ส่วนที่เหลือ 33 โรงเรียน มีนักเรียนน้อยกว่า 17 คนต่อครู 1 คน

4. ห้องสมุด โรงเรียนที่มีห้องสมุดมี 32 โรงเรียน ส่วนอีก 5 โรงเรียน ยังไม่มีห้องสมุด คือโรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม มาตาพุทธพันพิทยาการ ชุมแสงวิทยา พุทธโสธรและราชดำเนินวิทยา พื้นที่ห้องสมุดสำหรับ 7% ของประชากรนักเรียนมีค่า 14.9 - 234.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน มากที่สุดคือ โรงเรียนเกาะสีชัง น้อยที่สุด

คือโรงเรียนวัดเป็ยมนิโครธาราม มี 29 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัย
อาคารเรียนแห่งเอเชีย

จำนวนหนังสือในห้องสมุดต่อนักเรียน 1 คน มีค่าระหว่าง 0.6 ถึง 25.2
โรงเรียนที่มีหนังสือในห้องสมุดมากที่สุดต่อนักเรียน 1 คนคือ โรงเรียนบ้านเมือง "มบุญ
วิทยาคาร" โรงเรียนที่ยังไม่มีหนังสือในห้องสมุดมี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนชุมชนแสง-
วิทยาและพุทธโสธร โรงเรียนที่มีหนังสือมากกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งได้ตาม
เกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา มี 14 โรงเรียน ส่วนอีก 20 โรงเรียนมี
น้อยกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คน

5. ห้องเรียน จำนวนห้องเรียนมีค่าระหว่าง 3 - 27 ห้อง มีน้อยที่สุด
คือ โรงเรียนราชสาส์นวิทยา มีมากที่สุดคือ โรงเรียนบางละมุง มี 6 โรงเรียนที่มี
น้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี)
ผินแจ่มวิชาสอน มามตาทุกพันพิทยาคาร ชำนาญสามัคคีวิทยา พุทธโสธรและวัดเป็ยมนิโคร-
ธาราม

ขนาดของห้องเรียน มี 34 โรงเรียนที่มีห้องเรียนขนาดมาตรฐาน หรือ
ใหญ่กว่ามาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มี 2 โรงเรียนที่มีห้องเรียนบางห้อง
เล็กกว่ามาตรฐาน คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) และพานทอง และมี 1 โรงเรียน
ที่มีห้องเรียนทุกห้องมีขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน คือ โรงเรียนวัดป่าประดู่ การใช้พื้นที่ของ
ห้องเรียนมีค่า 1.20 - 3.23 ตารางเมตร หรือ 12.9 - 34.8 ตารางฟุตต่อนักเรียน
1 คน มากที่สุดคือ โรงเรียนสนามชัยเขต น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี)
การใช้พื้นที่ของห้องเรียนนั้น ถ้าเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมแล้ว
ปรากฏว่าได้มาตรฐานฯ ทุกห้อง 24 โรงเรียน ได้มาตรฐานฯ บางห้อง 2 โรงเรียน
ไม่ได้มาตรฐานฯ ทุกห้อง 11 โรงเรียน แต่ถ้าเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัย
อาคารเรียนแห่งเอเชียปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำฯ ทุก 36 โรงเรียนและบางห้อง
1 โรงเรียน

6. โรงอาหาร โรงเรียนที่ยังไม่มีโรงอาหารมี 17 โรงเรียน ส่วนอีก
20 โรงเรียนนั้นมีโรงอาหาร โรงเรียนที่มีโรงอาหารพื้นที่มากที่สุดคือ โรงเรียนบางละมุง

คือ มีพื้นที่ 800 ตารางเมตร รองลงมาคือ โรงเรียนพุทธโสธร โรงเรียนแสนสุข เป็นต้น

7. ส่วนของนักเรียน โรงเรียนที่มีส่วนของนักเรียนมากที่สุดคือ โรงเรียนวัดป่าประดู่ ซึ่งมีจำนวนส่วนทั้งหมด 32 ที่ โรงเรียนที่มีส่วนน้อยที่สุดมี 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนบึงศรีราชาพิทยาคม เกาะสีขังและราชดำเนินวิทยา ซึ่งมีโรงเรียนละ 2 ที่ เมื่อเปรียบเทียบหลักกิจการของกองออกแบบและก่อสร้าง ปรากฏว่ามี 3 โรงเรียนที่มีส่วนน้อยกว่าหลักการฯ ดังกล่าว คือ โรงเรียนบึงศรีราชาพิทยาคม มามตาพุทธันพิทยาคาร และไผ่แก้ววิทยา แต่ถ้าเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษาแล้วนอกจาก 3 โรงเรียนดังกล่าวแล้ว ยังมีโรงเรียนแสนสุขอีกโรงเรียนที่ไม่ได้มาตรฐานฯ

8. ห้องพลศึกษา โรงเรียนที่มีห้องพลศึกษาขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 3 โรงเรียน ที่มีขนาดอื่น ๆ มี 3 โรงเรียน ที่คัดแปลงจากห้องเรียนธรรมดา อาคารชั่วคราวเป็นห้องพลศึกษามี 17 โรงเรียน ส่วนอีก 14 โรงเรียนยังไม่มีห้องพลศึกษา การใช้พื้นที่ของห้องพลศึกษามีค่า 1.20 - 17.78 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือโรงเรียนบางละมุง และไผ่แก้ววิทยา น้อยที่สุดคือโรงเรียนชานาญสามัคคีวิทยา เมื่อเปรียบเทียบการใช้พื้นที่ของห้องพลศึกษากับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมแล้วปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานฯ

9. ห้องเรียนวิชาเกษตรกรรมศิลป์ ทั้ง 37 โรงเรียนยังไม่มีโรงฝึกงาน วิชานี้และห้องปฏิบัติการทดลอง โรงเรียนที่มีเรือนเพาะชำขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมคือขนาด 100 ตารางเมตร มี 5 โรงเรียน ที่มีขนาดอื่นมี 11 โรงเรียน อีก 21 โรงเรียนยังไม่มีเรือนเพาะชำ

10. ห้องคหกรรมศิลป์ มี 33 โรงเรียนที่ใช้ห้องเรียนขนาดธรรมดาสำหรับวิชาคหกรรมศิลป์ มี 4 โรงเรียนเท่านั้นที่มีห้องปฏิบัติการอาหารและเสื้อผ้าขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมคือ ขนาด 140 ตารางเมตร คือโรงเรียนพุดตาลหลวงวิทยา วัดป่าประดู่ พุทธโสธร และณานิตวิทยา

11. ห้องศิลปศึกษา โรงเรียนที่มีห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะนั้นมี 17 โรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 15.1 - 55.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดคือ

นักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนผานิตวิทยา น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบางละมุง สุรศักดิ์วิทยาคม และนิคมวิทยา เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ที่ได้มาตรฐานฯ มี 5 โรงเรียน ที่ไม่ได้มาตรฐานฯ มี 12 โรงเรียน

12. ห้องแนะแนว โรงเรียนที่มีห้องแนะแนวขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 6 โรงเรียน ที่มีขนาดใหญ่กว่ามาตรฐานฯ มี 1 โรงเรียน ที่มีขนาดเล็กกว่ามาตรฐานฯ มี 9 โรงเรียน ส่วนที่เหลือ 21 โรงเรียนยังไม่มีห้องแนะแนว

13. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปโดยเฉพาะมี 31 โรงเรียน แต่ที่มีขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมคือขนาด 9.5×13.5 เมตร มี 4 โรงเรียน และอีก 6 โรงเรียนยังไม่มีห้องสำหรับวิชานี้โดยเฉพาะ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า $13.2 - 55.2$ ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนผานิตวิทยา น้อยที่สุดคือโรงเรียนอุทกวิทยาคม เมื่อเทียบการใช้พื้นที่ของห้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่ามี 2 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำฯ คือ โรงเรียนผานิตวิทยากับสนามชัยเขต

14. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์, เคมีและชีววิทยา ทุกโรงเรียนยังไม่มี เพราะในระดับ ม.1 - ม.3 นี้ไม่ได้เปิดสอนวิชาเหล่านี้

15. โรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรม-ศิลป์วิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะนั้นมี 16 โรงเรียน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นโรงฝึกงานรวม ที่ใช้ร่วมกันหลายวิชา มี 6 โรงเรียน ซึ่งมีรายละเอียดของโรงฝึกงานวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

15.1 วิชาช่างไม้-ก่อสร้าง โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 9 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ และมี 4 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนวิชานี้มีค่า $1.80 - 6.33$ ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่ห้องมากที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนพานทอง น้อยที่สุดคือ โรงเรียนวัดเป็ยมนิโครธาราม เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานฯ สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า $22.1 - 68.9$ ตารางฟุต

คือนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนเนินแจ่มวิชาสอน น้อยที่สุดคือ โรงเรียนวัดเบ็ญนนิโครธาราม เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่ามี 2 โรงเรียน ที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 3 โรงเรียน ที่ใช้รวมกันกับวิชาช่างอื่นค้ำยมี 2 โรงเรียน เมื่อเทียบพื้นที่ห้องเก็บของและห้องพัสดุ สำหรับนักเรียนกลุ่มละ 20 คน กับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่าที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ คือโรงเรียนผานิตวิทยาโรงเรียนเดียว

15.2 วิชาช่างยนต์-ช่างกล มีเปิดสอนโรงเรียนเดียว แต่ยังไม่มียังไม่มีห้องของวิชานี้โดยเฉพาะ ต้องเรียนในห้องอุตสาหกรรมศิลป์รวม ซึ่งใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นค้ำย การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 3.60 ตารางเมตร คือนักเรียน 1 คน ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ส่วนการใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานซึ่งเป็นโรงฝึกงานรวมที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นค้ำย รวมกับห้องเก็บของมีค่า 60.3 ตารางฟุต ซึ่งไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย สำหรับห้องเก็บของรวมห้องพักรุ่นใช้ร่วมกับวิชาอื่นค้ำยนั้นได้มาตรฐานขั้นต่ำ

15.3 วิชาช่างโลหะ-เชื่อม โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะมี 2 โรงเรียน และที่ใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่นมี 4 โรงเรียน ส่วนอีก 31 โรงเรียนไม่ได้เปิดสอนวิชานี้ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.58-4.68 ตารางเมตรคือนักเรียน 1 คน พื้นที่ห้องมากที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือโรงเรียนวัดป่าประดู่ น้อยที่สุดคือโรงเรียนบ้านบึง "มัญญูวิทยาการ" เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานฯ สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 17.0 - 60.3 ตารางฟุตคือนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือโรงเรียนผานิตวิทยา น้อยที่สุดคือโรงเรียนบ้านบึง "มัญญูวิทยาการ" เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะนั้นยังไม่มี มีแต่ใช้รวมกันกับวิชาช่างอื่นค้ำยจำนวน 2 โรงเรียน ซึ่งมีโรงเรียนผานิตวิทยาโรงเรียนเดียวที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ

15.4 วิชาช่างไฟฟ้า ยังไม่มีโรงเรียนใดที่มีโรงฝึกงานและห้องเฉพาะของวิชา มี 5 โรงเรียนที่เปิดสอนแต่ใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่น ๆ การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.58 - 3.60 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนผานิตวิทยา น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบ้านบึง "มบุญวิทยาคาร" เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า ไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานฯ ส่วนการใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 17.0 - 60.3 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือโรงเรียนผานิตวิทยา น้อยที่สุดคือโรงเรียนบ้านบึง "มบุญวิทยาคาร" เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำฯ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ยังไม่มีโรงเรียนใดมีของวิชานี้โดยเฉพาะ มีแต่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่น ๆ จำนวน 3 โรงเรียน และขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำฯ โรงเรียนเดียวคือโรงเรียนผานิตวิทยา

15.5 วิชาช่างเขียนแบบ ที่เปิดสอนวิชานี้มี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนผานิตวิทยาและบ้านบึง "มบุญวิทยาคาร" แต่ทั้ง 2 โรงเรียนยังไม่มีห้องของวิชานี้โดยเฉพาะ ห้องใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่น ๆ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 3.60 และ 1.58 ตารางเมตร (17.0 และ 36.7 ตารางฟุต) ต่อนักเรียน 1 คน ตามลำดับ ซึ่งได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม และมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย โรงเรียนเดียวคือโรงเรียนผานิตวิทยา

16. คุณภาพของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) จำนวน 37 โรงเรียนนี้ ครูส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีทางการศึกษา คือ ร้อยละ 58.26 รองลงมาคือระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.สูง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พิเศษครูมัธยม (พ.ม.) ปริญญาตรีทางด้านอื่นและระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี เป็นต้น

ทางก้านวุฒิทางการศึกษาของครูนั้น ครูส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา คือ มีจำนวนร้อยละ 91.68 ส่วนที่เหลือร้อยละ 8.32 ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

17. วิชาเอก-โทของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1-ม.3) นี้ครูมีวิชาเอกตั้งคณศึกษามากที่สุด รองลงมาคือวิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ พลศึกษา เป็นต้น ส่วนทางด้านวิชาโท ครูมีวิชาโททางด้านภาษาไทยมากที่สุด รองลงมาคือ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศิลปศึกษา พลศึกษา เป็นต้น มีวิชาเอก-โทที่สำคัญบางวิชาที่ยังมีน้อย เช่น บรรณารักษ์ แขนงแนว จิตวิทยา ข่างอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ วัฒนการศึกษา นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ เป็นต้น

18. อุปกรณ์การสอน โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้มีอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่สำคัญบางอย่างที่หลายโรงเรียนยังไม่มีหรือมีน้อย เช่น กล้องจุลทัศน์ กระจกนกรภาพ ลูกโลก เครื่องชั่งน้ำหนัก วิทยุเทป เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องขยายเสียง เป็นต้น ส่วนโรงเรียนที่ยังไม่มีอุปกรณ์การสอนเหล่านี้เป็นส่วนมาก ได้แก่ โรงเรียนอังกษิลาพิทยาคม หนองรีมวงคลุขสวัสดิ์ ปึงศรีราชาพิทยาคม สุรศักดิ์วิทยาคม เกาะสีขัง บอทองวงษ์จันทร์วิทยา มาบตาพุดพันพิทยาคาร สุนทรภูษิตยา ชมแสงวิทยา ชนะสงสารวิทยา และราชสาส์นวิทยา เป็นต้น

19. ชุมนุมหรือชมรม ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้มีชุมนุมทั้งหมด 13 ชุมนุม ชุมนุมที่เปิดกันมากที่สุดคือ ชุมนุมเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย (23 โรงเรียน) รองลงมาคือ ชุมนุมวิทยาศาสตร์ ชุมนุมภาษาอังกฤษ ชุมนุมกีฬา, พละนาถัย (ชุมนุมละ 5 โรงเรียน) เป็นต้น โรงเรียนที่เปิดชุมนุมมากที่สุดคือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทรุธรณ์) และบ้านปึง "มณูพิทยาคาร" (6 ชุมนุม) รองลงมาคือโรงเรียนบางละมุง (5 ชุมนุม) ไผ่แก้ววิทยา (3 ชุมนุม) โรงเรียนที่มี 2 ชุมนุมมี 7 โรงเรียน ที่มี 1 ชุมนุมมี 15 โรงเรียน และที่เหลือ 9 โรงเรียนนั้นไม่เปิดชุมนุม

20. วิชาเลือกทางด้านอาชีพ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้วิชาเลือกทางด้านอาชีพที่เปิดสอนส่วนใหญ่เป็นวิชาทางด้านอุตสาหกรรมศิลป์ รองลงมา เป็นวิชาทางด้านคหกรรมศิลป์ เกษตรกรรมศิลป์ และธุรกิจศิลป์ ส่วนวิชาที่เปิดสอนกันมากที่สุดคือ วิชาอาชีพเกษตร รองลงมาคือวิชาอาหารและโภชนาการ ผ้าและการตัดเย็บ ขางไม้-ก่อสร้าง เป็นต้น

ข้อค้นพบในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) ซึ่งมี 21 โรงเรียน มีดังต่อไปนี้

1. ดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษา

1.1 โรงเรียนในกลุ่มที่ 2 นี้มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาระหว่าง 69.6080 ถึง 152.1967 สูงสุดคือ โรงเรียนบางปะกง "บวรวิทยายน" ต่ำสุดคือ โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" จังหวัดฉะเชิงเทราทั้ง 2 โรงเรียน

1.2 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่า 100 มี 7 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในจังหวัดชลบุรี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนพานทองสภาชนูปถัมภ์และสิงห์สมุทร อยู่ในจังหวัดระยอง 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านค่าย อยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนบางคล้าวิทยาคม บ้านน้ำเปรี้ยววิทยา พุทธิรังสีวิทยุ และบางปะกง "บวรวิทยายน"

1.3 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาระหว่าง 80 ถึง 100 มี 8 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในจังหวัดชลบุรี 5 โรงเรียน คือ โรงเรียนชลบุรี "สุขบท" โพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร บ้านโป่ง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" ศีรราชาและสัตหีบวิทยาคม อยู่ในจังหวัดระยอง 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา อยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ และดัดดรุณี

1.4 โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาต่ำกว่า 80 มี 6 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในจังหวัดชลบุรี 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง ชลภัฒยานุกูล และพนัสพิทยาคาร อยู่ในจังหวัดระยอง 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม และแก่ง "วิทย์สดาวาร" อยู่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา"

2. ขนาดของบริเวณโรงเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 2 นี้มี ขนาดตั้งแต่ 12 ไร่ ถึง 141 ไร่ โรงเรียนที่มีขนาดของบริเวณโรงเรียนใหญ่ที่สุดคือ โรงเรียนสิงห์สมุทร เล็กที่สุดคือ โรงเรียนดัดดรุณี โรงเรียนที่มีขนาดมากกว่า 30 ไร่มี 13 โรงเรียน ขนาด 20 - 30 ไร่ มี 5 โรงเรียน และน้อยกว่า 20 ไร่ มี 3 โรงเรียน เมื่อเทียบขนาดของบริเวณโรงเรียนกับหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา ปรากฏว่า

มี 5 โรงเรียนที่มีขนาดเล็กกว่าหลักการฯ คือโรงเรียนชลกัลยานุฑ บ้านมิ่ง "อุตสาหกรรม
นุเคราะห์" กักครุณี บางคล้าพิทยาคม และพนมสารคาม "พนมอศุลวิทยา"

3. จำนวนนักเรียนต่อครู 1 คน มีค่า 13.3 - 20.2 หรือมีค่าเฉลี่ย 16.68
ที่มีจำนวนนักเรียนน้อยที่สุดต่อครู 1 คน คือ โรงเรียนบางปะกง "บวรวิทยายน" จำนวน
นักเรียนมากที่สุดต่อครู 1 คน คือ โรงเรียนชลกัลยานุฑ โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า
15 คนต่อครู ๑ คนมี 17 โรงเรียน โรงเรียนที่มีนักเรียน 15 คนต่อครู 1 คน ซึ่งเท่ากับ
เกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา มี 1 โรงเรียนและ โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยกว่า
15 คนต่อครู 1 คนมี 3 โรงเรียน

4. ห้องสมุด โรงเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มที่ 2 นี้ ทุกโรงเรียนมีห้องสมุด
พื้นที่ห้องสมุดสำหรับ 7% ของประชากรนักเรียนมีค่า 11.7 - 68.6 ตารางฟุตต่อนักเรียน
1 คน มากที่สุดคือ โรงเรียนพานทองสถาณูปถัมภ์ น้อยที่สุดคือ โรงเรียนพนมสารคาม
"พนมอศุลวิทยา" ซึ่งมี 12 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่ง
เอเชีย อีก 9 โรงเรียนไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ

จำนวนหนังสือในห้องสมุดต่อนักเรียน 1 คน มีค่า 0.8 - 8.9
โรงเรียนที่มีหนังสือในห้องสมุดมากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนชลกัลยานุฑ
โรงเรียนที่มีหนังสือในห้องสมุดน้อยที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม
โรงเรียนที่มีหนังสือในห้องสมุดมากกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน
ของโรงเรียนมัธยมศึกษา มี 9 โรงเรียน ส่วนอีก 11 โรงเรียนมีหนังสือน้อยกว่า 5 เล่ม
ต่อนักเรียน 1 คน

5. ห้องเรียน จำนวนห้องเรียนมีค่าระหว่าง 16 - 84 ห้อง มีน้อยที่สุด
คือ โรงเรียนนางน้ำเป็รียววิทยา มีมากที่สุดคือ โรงเรียนสิงห์สมุทร เมื่อเทียบจำนวน
ห้องเรียนกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา ปรากฏว่ามี 6 โรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียน
น้อยกว่ามาตรฐานาคือ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง ชลกัลยานุฑ ชลบุรี "สุขบท" ระยอง-
วิทยาคม บ้านฉางกาญจนกุลวิทยา และพนมสารคาม "พนมอศุลวิทยา" ส่วนอีก 15 โรงเรียน
มีจำนวนห้องเรียนมากกว่าเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา

ขนาดของห้องเรียนมี 13 โรงเรียนที่มีห้องเรียนขนาดมาตรฐานหรือใหญ่กว่ามาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มี 7 โรงเรียนที่มีห้องเรียนบางห้องขนาดเล็กกว่ามาตรฐานและมี 1 โรงเรียนที่มีห้องเรียนทุกห้องขนาดเล็กกว่ามาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม คือ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.13 - 3.21 ตารางเมตร หรือ 12.2 - 34.5 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน มากที่สุดคือ โรงเรียนบ้านค่าย น้อยที่สุดคือ โรงเรียนสิงห์สมุทร การใช้พื้นที่ของห้องเรียนนั้น ถ้าเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า ได้มาตรฐานทุกห้อง 4 โรงเรียน ได้มาตรฐาน บางห้อง 9 โรงเรียน ไม่ได้มาตรฐานทุกห้อง 8 โรงเรียน แต่ถ้าเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ ทุกห้องจำนวน 15 โรงเรียน และได้มาตรฐานขั้นต่ำเพียงบางห้องจำนวน 6 โรงเรียน

6. โรงอาหาร ทั้ง 21 โรงเรียนมีโรงอาหาร โรงเรียนที่มีพื้นที่โรงอาหารมากที่สุดคือ โรงเรียนสิงห์สมุทร น้อยที่สุดคือ โรงเรียนพุทธิรังสีพิบูล มี 14 โรงเรียนที่สามารถนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษาได้ ปรากฏว่ามี 2 โรงเรียนที่มีพื้นที่โรงอาหารขนาดถึงเกณฑ์มาตรฐาน คือ โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร และสิงห์สมุทร

7. ส่วนของนักเรียน โรงเรียนที่มีส่วนมากที่สุดคือ โรงเรียนสิงห์สมุทร คือ มี 121 ที่ น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม คือมี 5 ที่ เมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งเฉลี่ยส่วน 1 ที่ต่อนักเรียนประมาณ 50 - 58 คน นั้น ปรากฏว่ามี 9 โรงเรียนที่มีส่วนมากกว่าเกณฑ์มาตรฐาน อีก 12 โรงเรียนมีส่วนน้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แต่ถ้าเทียบกับหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง ปรากฏว่ามี 20 โรงเรียนที่มีส่วนมากกว่าหลักการดังกล่าว

8. ห้องพลศึกษา โรงเรียนที่มีห้องพลศึกษาขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 4 โรงเรียน ที่มีขนาดโตกว่ามาตรฐาน มี 3 โรงเรียน ที่คัดแปลงจากห้องเรียนธรรมดา อาคารชั่วคราวเป็นห้องพลศึกษามี 7 โรงเรียน อีก 7 โรงเรียนที่เหลือยังไม่มีห้องพลศึกษา การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.53 - 43.28 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนสิงห์สมุทร น้อยที่สุดคือ โรงเรียนชลกัลยานุกูล เมื่อเทียบการใช้พื้นที่ของห้องพลศึกษากับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบ-

ประสมแล้วปรากฏว่า ได้มาตรฐาน 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนสิงห์สมุทรและแก่ง
"วิทย์ดาวาร"

9. ห้องเรียนวิชาเกษตรกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีห้องเรียนอยู่ในของ
โรงเรียนงานวิชานี้โดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน คือ โรงเรียนชลกัฒยานุกูล ชลบุรีสุขบท
โพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร พันธ์พิทยาคาร ศรีราชาและบางปะกง "บวรวิทยายน" ส่วนที่
เหลือ 15 โรงเรียนใช้ห้องเรียนธรรมดาแทนซึ่งใช้สำหรับวิชาอื่นด้วย ส่วนห้องปฏิบัติการ
ทดลองนั้น โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการทดลองขนาดมาตรฐาน 140 ตารางเมตร ของ
โรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านค่ายและเบญจมาศรังสรรค์
และโรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการทดลองขนาดเล็กกว่า 140 ตารางเมตรมี 2 โรงเรียนคือ
โรงเรียนชลราษฎรบำรุง และบางปะกง "บวรวิทยายน" ส่วนอีก 17 โรงเรียนที่เหลือ
นั้นยังไม่มีห้องปฏิบัติการทดลอง ส่วนเรือนเพาะชำนั้น โรงเรียนที่มีเรือนเพาะชำขนาด
อย่างต่ำ 100 ตารางเมตร มี 12 โรงเรียน ขนาดเล็กกว่า 100 ตารางเมตรมี 3
โรงเรียน ส่วนอีก 6 โรงเรียนยังไม่มีเรือนเพาะชำ

10. ห้องคหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีห้องเรียนขนาด 63 ตารางเมตร และ
ห้องปฏิบัติการอาหารและเสื้อผ้าขนาด 140 ตารางเมตร อย่างละ 1 ห้องมี 5 โรงเรียน
โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการอาหารและเสื้อผ้าขนาด 140 ตารางเมตร จำนวน 2 ห้อง
มี 4 โรงเรียน โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการฯ ขนาด 140 ตารางเมตร จำนวน 1 ห้อง
มี 2 โรงเรียน โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการฯ ขนาด 10 x 11 เมตร จำนวน 2 ห้อง
มี 1 โรงเรียน โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการฯ ขนาด 10 x 11 เมตร จำนวน 1 ห้อง
มี 1 โรงเรียน โรงเรียนที่ใช้ห้องธรรมดาเป็นห้องคหกรรมศิลป์นั้นมี 7 โรงเรียน มี
1 โรงเรียนที่ไม่เปิดสอนวิชาคหกรรมศิลป์ คือ โรงเรียนชลราษฎรบำรุง ซึ่งเป็นโรงเรียน
ที่มีนักเรียนชายล้วนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่มีโรงเรียนใดที่มีห้องคหกรรมศิลป์ครบ
3 ห้อง ตามมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม คือมีห้องเรียนมาตรฐาน 1 ห้องและ
ห้องปฏิบัติการอาหารและเสื้อผ้า ขนาด 140 ตารางเมตร อีก 2 ห้อง

11. ห้องศิลปศึกษา โรงเรียนที่มีห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะนั้นมี 11 โรงเรียน
การไว้พื้นที่ของห้องมีค่า 12.9 - 55.5 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดคือ
นักเรียน 1 คน คือโรงเรียนแก่ง "วิทย์ดาวาร" พื้นที่น้อยที่สุดคือนักเรียน 1 คน คือ

โรงเรียนบางปะกง "บวรวิทยายน" เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำมี 7 โรงเรียน และที่ไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำมี 4 โรงเรียน

12. ห้องแนะแนว โรงเรียนที่มีห้องแนะแนวขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม คือ ขนาด 63 ตารางเมตรมี 5 โรงเรียน ที่มีห้องแนะแนวขนาดใหญ่กว่า 63 ตารางเมตรมี 3 โรงเรียน ขนาดเล็กกว่า 63 ตารางเมตรมี 10 โรงเรียน และ โรงเรียนที่ยังไม่มีห้องแนะแนวมี 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนโพธิ์ดัมพันท์พิทยาคาร พุทธิรังสีพิบูล และบางคล้าพิทยาคม

13. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ทั้ง 21 โรงเรียนมีห้องเฉพาะสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป แต่ที่มีขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม คือ ขนาด 9.5×13.5 นั้นมีจำนวน 8 โรงเรียน ส่วนที่เหลืออีก 13 โรงเรียนใช้ห้องเรียนขนาดธรรมดาแทน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 12.9 - 34.8 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนสตรีพิทยาคม น้อยที่สุดคือโรงเรียนศรีราชา โรงเรียนที่มีการใช้พื้นที่ของห้องได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียนั้นมี 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนสตรีพิทยาคม บ้านค่าย และบางปะกง "บวรวิทยายน" และมี 1 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ เพียงบางห้อง คือ โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา"

14. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์ โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์โดยเฉพาะนั้นมี 15 โรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 11.3 - 35.9 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนชลบุรี "สุขบท" น้อยที่สุดคือ โรงเรียนแก่ง "วิทย์สดาวร" การใช้พื้นที่ของห้องไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย แต่ที่ใกล้เคียงมาตรฐานขั้นต่ำมากที่สุด คือ โรงเรียนชลบุรี "สุขบท"

15. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาเคมี ทุกอย่างเหมือนวิชาฟิสิกส์

16. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาชีววิทยา โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาชีววิทยาโดยเฉพาะมี 14 โรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 11.3 - 35.9 ตารางฟุต

ก่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนชลบุรี "สุขบท" น้อยที่สุดคือ โรงเรียนแก่ง "วิทยสดาวาร" การใช้พื้นที่ของห้องไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเช่นเดียวกันกับวิชาชีพลิคส์และเคมี

17. โรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะนั้นมี 16 โรงเรียน อีก 5 โรงเรียนที่เหลือนั้นยังไม่มีโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ คือ โรงเรียนสัทธิพิทยาคม สิงห์สมุทร คัคครุณี บางคล้า-พิทยาคม และพุทธรังสีพิบูล ในจำนวน 16 โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานนี้ มี 6 โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานรวมที่ใช้ร่วมกันหลายวิชา ซึ่งมีรายละเอียดของโรงฝึกงานวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

17.1 วิชาช่างไม้-ก่อสร้าง โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 10 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกันกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.50 - 8.64 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่ามี 2 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานฯ คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม และพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" อีก 10 โรงเรียนไม่ได้มาตรฐานฯ สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 14.4 - 158.0 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 4 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 8 โรงเรียน สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงาน ที่เป็นของวิชานี้ โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วยมี 1 โรงเรียน เมื่อเทียบพื้นที่ห้องเก็บของและห้องพัสดุสำหรับนักเรียนกลุ่มละ 20 คน กับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำมี 6 โรงเรียนและไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำมี 5 โรงเรียน

17.2 วิชาช่างยนต์-ช่างกล โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกันกับวิชาช่างอื่นด้วยซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า มีโรงเรียนเดียวที่ได้มาตรฐาน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม ส่วนอีก 7 โรงเรียนไม่ได้มาตรฐาน สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 32.3 - 115.8 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบ้านมิ่ง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 2 โรงเรียน และ ไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 6 โรงเรียน สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงาน ที่เป็นของวิชานี้ โดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วยมี 2 โรงเรียน เมื่อเทียบพื้นที่ห้องเก็บของและห้องพัสดุสำหรับนักเรียนกลุ่มละ 20 คน กับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 4 โรงเรียน และ ไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 4 โรงเรียน

17.3 วิชาช่างโลหะ-เชื่อม โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 9 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกันกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม น้อยที่สุด คือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบประสม ปรากฏว่าได้มาตรฐาน 3 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐาน จำนวน 8 โรงเรียน สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 33.1 - 121.3 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่าได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 2 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 9 โรงเรียน สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุใน

โรงฝึกงานที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วยมี 1 โรงเรียน เมื่อเทียบพื้นที่ห้องเก็บของและห้องพัสดุสำหรับนักเรียนกลุ่มละ 20 คน กับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำจำนวน 5 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 4 โรงเรียน

17.4 วิชาช่างไฟฟ้า โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนมีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนระยองวิทยาคม น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา เมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า ได้มาตรฐานฯ 2 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานฯ 8 โรงเรียน สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของมีค่า 29.4 - 137.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" น้อยที่สุดคือ โรงเรียนชลกัลยานุกูล เมื่อเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 3 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 7 โรงเรียน สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วยมี 2 โรงเรียน เมื่อเทียบพื้นที่ห้องเก็บของและห้องพัสดุสำหรับนักเรียนกลุ่มละ 20 คน กับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 6 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ จำนวน 4 โรงเรียน

17.5 วิชาช่างเขียนแบบ โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน และมี 3 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วย การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.20 - 8.64 ตารางเมตร หรือ 12.9 - 93.0 ตารางฟุต ต่อนักเรียน 1 คน พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คนคือ โรงเรียนระยองวิทยาคม น้อยที่สุดคือ โรงเรียนศรีราชา ถ้าเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า ได้มาตรฐานฯ 3 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานฯ 6 โรงเรียน แต่ถ้าเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ปรากฏว่า ได้มาตรฐานขั้นต่ำ 7 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ 2 โรงเรียน

18. คุณภาพของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) จำนวน 21 โรงเรียนนี้ ครูส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีทางการศึกษา คือร้อยละ 70.47 ของครูทั้งหมด รองลงมาคือระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรีทางด้านอื่น เป็นต้น

ทางด้านวุฒิทางการศึกษาของครูนั้น ครูส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา คือ มีจำนวนร้อยละ 89.17 ส่วนที่เหลือร้อยละ 10.83 ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

19. วิชาเอก-โทของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 นี้ ครูมีวิชาเอกทางด้านสังคมศึกษามากที่สุด รองลงมาคือวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ พลศึกษา เป็นต้น สำหรับวิชาโทของครูนั้น ปรากฏว่า ครูมีวิชาโททางด้านสังคมศึกษามากที่สุดเหมือนกัน รองลงมาคือ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ศิลปศึกษา คหกรรมศิลป์ เป็นต้น มีวิชาเอก-โทที่สำคัญบางวิชาที่ยังมีน้อย เช่น จิตวิทยา ภาษาอังกฤษ คหกรรมศิลป์ วิชาต่าง ๆ วัตถุประสงค์การศึกษา ปฏิมากรรม จิตรกรรม ชั้บร้อง นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ เป็นต้น

20. อุปกรณ์การสอน โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นี้ มีอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่สำคัญบางอย่างที่หลายโรงเรียนยังไม่มีหรือมีน้อย เช่น เครื่องขึงสารเคมี หม้อแปลงไฟฟ้า เครื่องวัดกระแสไฟฟ้า เครื่องวัดแรงเคลื่อนไฟฟ้า กระดานกราฟ วงเวียนขนาดใหญ่ เครื่องชั่งน้ำหนัก เบาะยูโค เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เป็นต้น ส่วนโรงเรียนที่ไม่มีอุปกรณ์ดังกล่าวเป็นส่วนมาก ได้แก่ โรงเรียนชลกัญยานุกูล ศรีราชา บางคล้าพิทยาคม บางน้ำเปรี้ยววิทยา และพุทธธีรังสีทิบูล เป็นต้น

21. ชุมนุมหรือชมรม โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นี้มีชุมนุมต่าง ๆ ทั้งหมด 30 ชุมนุม ชุมนุมที่เปิดกันมากที่สุดคือ ชุมนุมวิทยาศาสตร์ และชุมนุมภาษาอังกฤษ (10 โรงเรียน) รองลงมาคือชุมนุมคณิตศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย ชุมนุมเกษตรกรในอนาคคแห่งประเทศไทย ชุมนุมสังคมศึกษา ชุมนุมกีฬา, พละนามัย และวัฒนธรรมไทย เป็นต้น โรงเรียนที่มีชุมนุมมากที่สุดคือ โรงเรียนแกลง "วิทยาสถาวร" และเบญจมาชราชรังสฤษฎ์ (13 ชุมนุม) รองลงมา คือ โรงเรียนคักครุณี (12 ชุมนุม)

ระของวิทยาคม (7 ชุมชุม) โรงเรียนที่มี 6 ชุมชุมมี 5 โรงเรียน โรงเรียนที่มี 5 ชุมชุม
มี 6 โรงเรียน โรงเรียนที่มี 4 ชุมชุม มี 3 โรงเรียน โรงเรียนที่มี 2 ชุมชุมมี 1
โรงเรียน โรงเรียนที่มี 1 ชุมชุมมี 1 โรงเรียน โรงเรียนที่ไม่มีชุมชุมมี 1 โรงเรียน
คือ โรงเรียนบ้านค้าย

22. วิชาเลือกทางด้านอาชีพ โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4,
ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นี้มีวิชาเลือกทางด้านอาชีพที่เปิดสอนส่วนใหญ่เป็นวิชาทางด้านอุตสาหกรรม-
กรรมศิลป์ รองลงมาเป็นวิชาทางด้านเกษตรกรรมศิลป์ คหกรรมศิลป์และธุรกิจศิลป์ ส่วน
วิชาที่เปิดสอนกันมากที่สุดคือ วิชาอาชีพเกษตร รองลงมาคือวิชาอาหารและโภชนาการ
วิชาผ้าและการตัดเย็บ ช่างไม้-ก่อสร้าง เย็บปักถักร้อย เป็นต้น

อภิปรายผล

โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) จำนวน 37 โรงเรียน

1. ดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1
(ม.1 - ม.3) จำนวน 37 โรงเรียนนี้ โรงเรียนที่มีดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษา
สูงที่สุดคือ โรงเรียนณานิตวิทยา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 218.2195 และมีนักเรียน 116 คน
รองลงมาคือ โรงเรียนเกาะสีชัง ซึ่งมีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาเท่ากับ 210.9453
และมีนักเรียน 84 คน โรงเรียนที่มีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาต่ำที่สุดคือโรงเรียน
นวมตาพุทธพิทยาคาร ซึ่งมีค่าเท่ากับ 42.8990 และมีจำนวนนักเรียน 460 คน ดัชนี
บ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อย ส่วนมากจะมีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพ-
ทางการศึกษาสูงกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าดัชนีเชิงเดียว
(ซึ่งเกิดจากตัวแปรต่าง ๆ หารด้วยจำนวนนักเรียน) ของโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อย มีค่า
มากกว่าดัชนีเชิงเดียวของโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า ซึ่งตัวแปรแต่ละตัวของโรงเรียน
ต่าง ๆ อาจจะมีปริมาณไม่ต่างกันมากนัก แต่ค่าของดัชนีเชิงเดียวของโรงเรียนที่มีนักเรียน
น้อยย่อมมากกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมาก ซึ่งทำให้โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยมีค่าดัชนีบ่งชี้
สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า นักเรียนที่เรียนในโรงเรียน
เล็กย่อมได้เปรียบที่ว่าครูสามารถดูแลทั่วถึง นักเรียนสามารถใช้บริการของสิ่งต่าง ๆ ใน
โรงเรียนได้ทั่วถึง เพราะมีนักเรียนน้อย แม้โรงเรียนใหญ่จะมีค่าของตัวแปรต่าง ๆ มากกว่า

โรงเรียนเล็กกว่าก็ความแค่นี้บ่งชี้สถานภาพทางการศึกษามีค่าต่ำกว่า

ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้มี 2 โรงเรียนที่มีดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่า 200 ซึ่งผิดปกติเพราะสูงกว่ามาตราส่วนที่ได้แปลงแล้ว คือควรมีค่าระหว่าง 0 ถึง 200 เท่านั้น คือ โรงเรียนฉานติวิทยากับโรงเรียนเกาะสีชัง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าโรงเรียนทั้ง 2 มีนักเรียนน้อยมาก แต่มีค่าของตัวแปรต่าง ๆ ที่นำมาพิจารณาในการคำนวณค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษามากเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ ทำให้ค่าสัมบูรณ์ของดัชนีประกอบแตงดวงน้ำหนัก (P.C.I.) ของ 2 โรงเรียนนี้มีค่ามากกว่าค่าสัมบูรณ์ของโรงเรียนที่สมมุติให้ตัวแปรต่าง ๆ มีค่าเป็น 0 จึงเป็นเหตุให้ 2 โรงเรียนดังกล่าวมีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่ามาตราส่วนดังกล่าว

2. ขนาดของบริเวณโรงเรียน มีขนาดตั้งแต่ 8 ไร่จนถึง 100 ไร่ ส่วนใหญ่มีขนาดมากกว่า 30 ไร่ มีเพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้นที่มีขนาดเล็กกว่าหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา คือ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) คือมีขนาด 8 ไร่ และมีนักเรียน 562 คน ซึ่งแอดคกว่าทุกโรงเรียน อาจจะต้องมีการขยับขยายต่อไปเมื่อนักเรียนเพิ่มขึ้น เพราะโรงเรียนตามหลักการฯ ควรมีขนาดบริเวณประมาณ 15 ไร่

3. จำนวนนักเรียนต่อครู 1 คน มีค่า 8.9-18.6 หรือเฉลี่ยประมาณ 14 คน ส่วนมากมีนักเรียนน้อยกว่า 17 คนต่อครู 1 คนซึ่งเป็นเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา มีเพียง 3 โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 17 คนต่อครู 1 คน สูงสุดคือ โรงเรียนชุมแสงวิทยา คือมีนักเรียน 18.6 คนต่อครู 1 คน ซึ่งไม่ได้สูงไปกว่าเกณฑ์มาตรฐานฯ มากนัก สรุปแล้วโรงเรียนมัธยมกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มีครูประจำการจำนวนเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน

4. ห้องสมุด โรงเรียนที่มีห้องสมุดมี 32 โรงเรียน อีก 5 โรงเรียนยังไม่มีห้องสมุด โรงเรียนที่มีห้องสมุดนั้นมีพื้นที่ห้องสมุดสำหรับ 7% ของประชากรนักเรียน มีค่า 14.9 - 234.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งถึงมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย 29 โรงเรียน ซึ่งเป็นส่วนใหญ่

จำนวนหนังสือในห้องสมุดต่อนักเรียน 1 คน มีค่าระหว่าง 0.6 ถึง 25.2 ที่มีมากกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งเป็นเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษามี 14 โรงเรียน ซึ่งยังนับว่าเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่ยังมีน้อยกว่า 5 เล่ม ควรมีเพิ่มให้มากกว่านี้ มี 2 โรงเรียนที่ไม่มีหนังสือในห้องสมุดซึ่งควรจะปรับปรุงเพราะห้องสมุดเป็นสิ่งจำเป็น คือ โรงเรียนชุมชนแสงวิทยาและพุทธโสธร

5. ห้องเรียน มีจำนวนระหว่าง 3 - 27 ห้อง มีน้อยที่สุดคือ โรงเรียนราชสาส์นวิทยา มีเพียง 3 ห้อง และเป็นอาคารเรียนชั่วคราว เป็นโรงเรียนที่เพิ่งย้ายมาใหม่ ยังไม่เรียบร้อย มีเพียงอาคารเรียนชั่วคราวและบ้านพักครู อย่างละ 1 อาคาร เท่านั้น และมีนักเรียน 68 คน ส่วนโรงเรียนที่มีห้องเรียนมากที่สุดคือ โรงเรียนบางละมุง คือมี 27 ห้องเรียนและมีนักเรียน 538 คน

ขนาดของห้องเรียน มี 34 โรงเรียนที่มีห้องเรียนได้ขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มี 2 โรงเรียนที่มีบางห้องมีขนาดเล็กกว่ามาตรฐานฯ และอีก 1 โรงเรียนมีขนาดของห้องเรียนทุกห้องมีขนาดเล็กกว่ามาตรฐานฯ คือโรงเรียนวัดป่าประดู่ นับว่าส่วนใหญ่มีห้องเรียนที่มีขนาดได้มาตรฐานฯ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.20 - 3.23 ตารางเมตร หรือ 12.9 - 34.8 ตารางฟุต ต่อนักเรียน 1 คน มากที่สุดคือโรงเรียนสนามชัยเขต น้อยที่สุดคือ โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) ถ้าเทียบกับมาตรฐานโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่ามี 13 โรงเรียนที่ไม่ได้มาตรฐานฯ แต่ถ้าเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งชาติ ปรากฏว่ามี 1 โรงเรียนที่ไม่ได้มาตรฐานฯ คือโรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) ฉะนั้นการใช้พื้นที่ห้องเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้ ส่วนใหญ่นักเรียนยังไม่แออัดเกินไป

6. โรงอาหาร โรงเรียนที่ยังไม่มีโรงอาหารมี 17 โรงเรียน ซึ่งส่วนใหญ่ใช้อาคารชั่วคราวแทนหรือเพิงหรือซุ้มแทน ส่วนอีก 20 โรงเรียนมีโรงอาหารแต่ส่วนใหญ่ใช้เป็นห้องประชุมนักเรียนด้วย ซึ่งไม่ค่อยสะดวกมากนัก

7. ส่วนของนักเรียน มีเพียง 3 โรงเรียนที่มีส่วนน้อยกว่าหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา และมี 4 โรงเรียนที่มีส่วนน้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ฉะนั้นส่วนใหญ่มีส่วนนักเรียนเพียงพอ

8. ห้องพลศึกษา มี 3 โรงเรียนเท่านั้นที่มีห้องพลศึกษาขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม และมี 3 โรงเรียนที่มีห้องพลศึกษาขนาดอื่น มี 17 โรงเรียนที่ดัดแปลงห้องเรียนธรรมดาอาคารชั่วคราวเป็นห้องพลศึกษา อีก 14 โรงเรียนยังไม่มีห้องพลศึกษา จะเห็นว่าส่วนใหญ่ยังขาดห้องพลศึกษา การใช้พื้นที่ของห้องพลศึกษาปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม แสดงว่าเรียนกันอย่างแออัดซึ่งทำให้ไม่สะดวกในการเรียนการสอน

9. ห้องเรียนวิชาเกษตรกรรมศิลป์ ทั้ง 37 โรงเรียนยังไม่มีโรงฝึกงานวิชานี้เลย ต้องเรียนในห้องเรียนธรรมดา และส่วนใหญ่ยังไม่มีเรือนเพาะชำ ที่มีได้ขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีเพียง 5 โรงเรียน อีก 11 โรงเรียนมีขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน ฉะนั้นส่วนใหญ่ยังขาดโรงฝึกงานวิชาเกษตรกรรมศิลป์ และเรือนเพาะชำ ซึ่งไม่สะดวกในการเรียนการสอน

10. ห้องคหกรรมศิลป์ มี 33 โรงเรียนใช้ห้องเรียนขนาดธรรมดาสำหรับวิชาคหกรรมศิลป์ มี 4 โรงเรียนเท่านั้นที่มีห้องปฏิบัติการอาหารและเสื้อผ้า ขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมคือ ขนาด 140 ตารางเมตร ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานเฉพาะวิชานี้ ฉะนั้นส่วนใหญ่ยังขาดห้องเฉพาะที่ได้มาตรฐานและเป็นเฉพาะวิชา

11. ห้องศิลปศึกษา ที่มีห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะมี 17 โรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 15.1 - 55.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน แต่ที่ถึงมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย มีเพียง 5 โรงเรียนเท่านั้น แสดงว่าส่วนใหญ่การใช้ห้องเรียนยังไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ และโรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะซึ่งไม่สะดวกในการเรียนการสอน

12. ห้องแนะแนว ที่มีห้องแนะแนวขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพียง 6 โรงเรียนเท่านั้น มี 1 โรงเรียนมีขนาดใหญ่กว่ามาตรฐาน อีก 9 โรงเรียนมีขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน และที่เหลือซึ่งเป็นส่วนใหญ่คือ 21 โรงเรียนยังไม่มีห้องแนะแนว ส่วนใหญ่มีห้องไม่พอและต้องการห้องที่มากกว่านี้ เพราะการแนะแนวจำเป็นต้องการศึกษาและเป็นห้องที่เป็นสัดส่วนกว่าที่เป็นอยู่

13. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปโดยเฉพาะมี 31 โรงเรียน แต่ที่มีขนาดได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพียง 4 โรงเรียนเท่านั้น ส่วนใหญ่ยังขาดห้องที่ได้มาตรฐานคือ ใช้น้ห้องขนาดธรรมดาแทน และยังมีอีก 6 โรงเรียนที่ยังไม่มีห้องโดยเฉพาะซึ่งไม่สะดวกในการเรียนการสอน โดยเฉพาะในการปฏิบัติการทดลอง และในห้องที่มีขนาดเล็กนั้นไม่สะดวกและคับแคบเกินไป การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 13.2 - 55.2 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าสุดแตกต่างกันมาก พื้นที่มากที่สุดต่อนักเรียน 1 คน คือ โรงเรียนนานาชาติวิทยา ซึ่งมีนักเรียนเพียง 116 คน น้อยที่สุดคือ โรงเรียนอุทกวิทยาคม ซึ่งมีนักเรียน 311 คน การใช้พื้นที่ส่วนใหญ่ยังไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย มีเพียง 2 โรงเรียนเท่านั้น คือ โรงเรียนนานาชาติวิทยาและสนามชัยเขตที่ได้มาตรฐาน

14. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์, เคมี และชีววิทยา ยังไม่มีเพราะในระดับ ม.1 - ม.3 ยังไม่ได้เปิดสอนวิชาเหล่านี้

15. โรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์มี 16 โรงเรียน ในจำนวนนี้เป็นโรงฝึกงานรวม ที่ใช้ร่วมกันหลายวิชา 6 โรงเรียน ฉะนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดโรงฝึกงานและห้องเรียนเฉพาะวิชาทางด้านอุตสาหกรรมศิลป์ ซึ่งถ้าขาดห้องเรียนเฉพาะวิชาแล้ว ก็ทำให้การเรียนการสอนไม่สะดวกเท่าที่ควร รายละเอียดแต่ละวิชามีดังนี้

15.1 วิชาช่างไม้-ก่อสร้าง โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 9 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ซึ่งภายในยังมีห้องเก็บของและห้องพักครูเป็นบางโรงเรียน และมี 4 โรงเรียนที่ใช้ห้องรวมกันกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในของโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องเรียนวิชานี้มีค่า 1.80 - 6.33 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดต่างกันมากพอสมควร แต่อย่างไรก็ตาม ไม่มีโรงเรียนใดที่ได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งส่วนใหญ่ยังคับแคบเกินไป สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 22.1 - 68.9 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดต่างกันมากพอสมควร ซึ่งแสดงว่าบางโรงเรียนแออัด บางโรงเรียนไม่คอยแออัด แต่ถึงอย่างไรก็ตาม มีเพียง

2 โรงเรียนที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ซึ่งถือว่าโรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 3 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกันกับวิชาข้างอื่น ๆ ถ้วยมี 2 โรงเรียน ที่มีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำ โรงเรียนเดียวเท่านั้น ซึ่งจะเห็นว่าห้องเก็บของและห้องพัสดุส่วนใหญ่ยังไม่มีและที่นี้ก็ยังคงคับแคบ

15.2 วิชาช่างยนต์-ช่างกล มีเปิดสอนวิชานี้บ่อยมากคือ เพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้น และยังไม่มีการฝึกงานหรือห้องเรียนของวิชานี้โดยเฉพาะ ต้องใช้ร่วมกับวิชาข้างอื่น ๆ การใช้พื้นที่ของห้องเรียนยังไม่ได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของก็ยังไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ฉะนั้นยังถือว่าคับแคบอยู่สำหรับพื้นที่ห้องเก็บของรวมห้องพัสดุ ก็ใช้ร่วมกับวิชาข้างอื่นด้วยซึ่งมีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย

15.3 วิชาช่างโลหะ-เชื่อม โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะมี 2 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ แต่ทั้ง 2 โรงเรียนนี้ไม่มีห้องเก็บของและห้องพัสดุอยู่ภายในโรงฝึกงาน และมี 4 โรงเรียนที่ใช้ห้องร่วมกันกับวิชาข้างอื่นด้วย ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้พื้นที่ของห้องวิชามีค่า 1.58 - 4.68 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และยังไม่มีการได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ถือว่าส่วนใหญ่ยังคับแคบพอสมควร สำหรับโรงฝึกงานนั้น การใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 17.0 - 60.3 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก ซึ่งแสดงว่าการใช้โรงฝึกงานบางโรงเรียนแออัดบางโรงเรียนไม่ค่อยแออัด แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ยังไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ซึ่งถือว่าโรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของรวมห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ที่เป็นของวิชานี้ทุกโรงเรียนยังไม่มี แต่ที่มีใช้ร่วมกันกับวิชาข้างอื่นนั้นมี 2 โรงเรียน และได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียมีโรงเรียนเดียว ฉะนั้นส่วนใหญ่ยังขาดห้องเก็บของและห้องพัสดุสำหรับวิชานี้ และที่มีส่วนใหญ่มีขนาดไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ

15.4 วิชาช่างไฟฟ้า ยังไม่มีโรงเรียนใดมีโรงฝึกงานและห้องเฉพาะของวิชานี้ มี 5 โรงเรียนที่เปิดสอนแต่ใช้ห้องร่วมกันกับวิชาข้างอื่น ๆ การใช้พื้นที่ของ

ห้องเรียนมีค่า 1.58 - 3.60 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดไม่ห่างกันมากนัก และไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ส่วนการใช้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 17.0 - 60.3 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก ซึ่งแสดงว่า การใช้โรงฝึกงานบางโรงเรียนแอดอับบางโรงเรียนไม่ค่อยแอดอับ แต่ถึงอย่างไรก็ตามยังไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่ง เอเชีย ซึ่งถือว่าโรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคงคับแคบพอสมควร สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ยังไม่มีของวิชานี้โดยเฉพาะ เช่นเดียวกัน มีแต่ใช้ร่วมกับวิชาอื่นในโรงฝึกงานรวม ซึ่งได้มาตรฐานขั้นต่ำโรงเรียนเดียวกัน

15.5 วิชาช่างเขียนแบบ มีเปิดสอน 2 โรงเรียนแต่ยังไม่มีห้องและโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ต้องเรียนในห้องที่ใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่น ๆ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.58 - 3.60 ตารางเมตรหรือ (17.0 - 38.7 ตารางฟุต) ต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมและได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่ง เอเชียโรงเรียนเดียว

16. คุณวุฒิของครู ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีทางการศึกษามากกว่าระดับอื่นและมีจำนวนร้อยละมากกว่าระดับอื่นมาก รองลงมาก็คือระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) ซึ่งมีจำนวนร้อยละมากเช่นเดียวกัน ส่วนทางด้านอื่น ๆ มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จำนวนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีรวมทั้ง 3 จังหวัดนี้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2515 จากการศึกษาของ อรุณี วิจิราพรทิพย์ คือเพิ่มจากร้อยละ 56 เป็น 59 ของครูทั้งหมด ส่วนทางด้านวุฒิต่างการศึกษานั้น ครูส่วนใหญ่มีวุฒิต่างการศึกษา

17. วิชาเอก-โทของครู ในกลุ่มที่ 1 นี้ ครูมีวิชาเอกทางด้านสังคมศึกษามากที่สุด รองลงมาก็คือวิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ พลศึกษา เป็นต้น ส่วนทางด้านวิชาโทของครูนั้น ครูมีวิชาโททางด้านภาษาไทยมากที่สุด รองลงมาก็คือทางด้านวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศิลปศึกษา พลศึกษา เป็นต้น ในกลุ่มที่ 1 นี้มีวิชาเอก-โทของครูบางวิชาที่ยังมีน้อย เช่น บรรณารักษ์ แนะแนว จิตวิทยา

ช่างอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ วิทยาลัยการศึกษานาฏศิลป์-ฟ้อนรำ เป็นต้น

18. อุปกรณ์การสอน ในกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้มีอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่สำคัญบางอย่างที่หลายโรงเรียนยังไม่มีหรือมีน้อย เช่น กล้องจุลทรรศน์ กระจกนูน-กราฟ ลูกโลก เครื่องชั่งน้ำหนัก วิทยุเทป เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องขยายเสียง เป็นต้น ส่วนโรงเรียนที่ยังไม่มีอุปกรณ์การสอนเหล่านี้เป็นส่วนมาก ได้แก่ โรงเรียนอังกษิลาพิทยาคม หนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ บึงศรีราชาพิทยาคม สุรศักดิ์วิทยาคม เกาะสีช้าง มอทองวงษ์จันทร์วิทยา มามตาพุทธันพิทยาคาร ศูนย์ภูพิทยา ชุมแสงวิทยา วนะสงสารวิทยาและราชดำเนินวิทยา เป็นต้น

19. ชุมนุมหรือชมรม ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้มีชุมนุมต่าง ๆ ทั้งหมด 13 ชุมนุม ชุมนุมที่เปิดกันมากที่สุดคือ ชุมนุมเกษตรกรรมในอนาคคแห่งประเทศไทย ซึ่งมีโรงเรียนที่เปิดชุมนุมนี้นี้ทั้งหมด 23 โรงเรียน รองลงมาคือชุมนุมวิทยาศาสตร์ ชุมนุมภาษาอังกฤษ ชุมนุมกีฬา, พละนามัย ชุมนุมละ 5 โรงเรียน โรงเรียนในกลุ่มที่ 1 นี้ ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนระดับตำบล หรืออำเภอ นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ฉะนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่จึงเปิดชุมนุมทางด้านเกษตรกรรมศิลป์ รองลงมาเป็นชุมนุมทางด้านวิชาการสาขาต่าง ๆ และทางด้านบันเทิง ส่วนชุมนุมทางด้านอุตสาหกรรมศิลป์นั้นยังไม่มีโรงเรียนใดเปิด โรงเรียนที่มีชุมนุมนมากที่สุดคือโรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) และบ้านบึง "บุญญวิทยาการ" ซึ่งมีชุมนุมโรงเรียนละ 6 ชุมนุม โรงเรียนส่วนมากมีชุมนุมเพียง 1 ชุมนุม และโรงเรียนที่ไม่มีชุมนุมนมี 7 โรงเรียน

20. วิชาเลือกทางด้านอาชีพ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นี้ รายชื่อวิชาเลือกทางด้านอาชีพของทั้งหมด 37 โรงเรียนนั้น ส่วนใหญ่เป็นวิชาทางด้านอุตสาหกรรมศิลป์ ซึ่งประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ 14 วิชา วิชาต่าง ๆ เหล่านี้มีชื่อแตกต่างกันไปตามแต่ละโรงเรียน รองลงมาเป็นประเภทกรรมศิลป์ เกษตรกรรมศิลป์ และธุรกิจศิลป์ แต่วิชาที่เปิดสอนกันมากโรงเรียนที่สุดคือ วิชาอาชีพเกษตรศิลป์มีเปิดสอนรวม 36 โรงเรียน รองลงมาคือวิชาอาหารและโภชนาการผ้าและการตัดเย็บ ช่างไม้-ก่อสร้าง เป็นต้น

โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) จำนวน 21 โรงเรียน

1. ดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2

(ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) จำนวน 21 โรงเรียนนี้ โรงเรียนที่มีดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงที่สุดคือ โรงเรียนบางปะกง "บวรวิทยายน" ซึ่งมีค่าเท่ากับ 152.1967 และมีนักเรียน 852 คน ค่าที่สุดคือโรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" ซึ่งมีค่าเท่ากับ 69.6080 และมีนักเรียน 1,856 คน เช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 คือ โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยส่วนมากจะค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า สาเหตุที่ทำนองเดียวกันกลุ่มที่ 1 โรงเรียนใหญ่มีทุกอย่างพร้อมก็จริงแต่เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมดแล้วได้อัตราส่วนที่มีค่าน้อยกว่าโรงเรียนเล็ก โรงเรียนที่มีนักเรียนมาก ๆ บริการต่าง ๆ ของโรงเรียนมักจะบริการนักเรียนไม่ทั่วถึง ผิดกับโรงเรียนเล็กที่มีนักเรียนน้อยโรงเรียนสามารถดูแลเอาใจใส่นักเรียนได้ทั่วถึงแทบทุกคน แม้จะเป็นโรงเรียนเล็กแต่ก็มีปัจจัยต่าง ๆ ไม่ต่างกับโรงเรียนใหญ่ ๆ จึงทำให้ดัชนีเชิงเดียว (ปริมาณของตัวแปรต่าง ๆ หารด้วยจำนวนนักเรียน) ของโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อย มีค่ามากกว่าดัชนีเชิงเดียวของโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่าจึงเป็นเหตุให้ดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อย ส่วนมากจะมีค่าสูงกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า ทั้งกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

ในกลุ่มที่ 2 นี้ไม่มีโรงเรียนใดที่มีดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่ามาตราส่วน 1 ถึง 200 ซึ่งเป็นเพราะว่าค่าของตัวแปรที่นำมาพิจารณาของแต่ละโรงเรียนนั้นมีค่าไม่แตกต่างกันมากจนเกินไปเหมือนกลุ่มที่ 1

2. ขนาดของบริเวณโรงเรียน มีขนาดตั้งแต่ 12 ไร่จนถึง 141 ไร่ ส่วนใหญ่มีขนาดมากกว่า 30 ไร่ มี 5 โรงเรียนที่มีขนาดต่ำกว่าหลักการของกองออกแบบและก่อสร้าง กรมอาชีวศึกษา ที่มีขนาดน้อยที่สุดคือ โรงเรียนคัคครุณี (12 ไร่) ซึ่งมีนักเรียน 1950 คน ที่มีขนาดเล็กรองขึ้นมาคือ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม (13 ไร่) ซึ่งมีนักเรียน 606 คน โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" (15 ไร่) ซึ่งมีนักเรียน 1856 คน ซึ่ง 3 โรงเรียนดังกล่าวมีพื้นที่ต่ำกว่า 20 ไร่ ซึ่งควรขยายให้มากกว่านี้รวมทั้งอีก 2 โรงเรียนที่ต่ำกว่าหลักการคือ โรงเรียนชลลัดดาอนุกุล และบ้านมิ่ง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" ฉะนั้นส่วนใหญ่มีพื้นที่มากพอสมควรคือมากกว่า 30 ไร่ และมี 5 โรงเรียนที่ควรขยายให้มากกว่านี้

3. จำนวนนักเรียนต่อครู 1 คน มีค่า 13.3-20.2 หรือเฉลี่ยประมาณ 17 คน ส่วนมากมีนักเรียนมากกว่า 15 คนต่อครู 1 คน มี 4 โรงเรียนเท่านั้นที่มีนักเรียน 15 คนหรือน้อยกว่า 15 คนต่อครู 1 คน ฉะนั้นส่วนใหญ่ครูต้องรับผิดชอบนักเรียนเป็นจำนวนมาก กว่าที่ควรจะเป็น นั่นคือโรงเรียนส่วนใหญ่ครูยังน้อยเกินไป โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีนักเรียนมาก ๆ

4. ห้องสมุด ทั้ง 21 โรงเรียนมีห้องสมุดทุกโรงเรียน พื้นที่ห้องสมุดสำหรับ 7% ของประชากรนักเรียนมีค่า 11.7 - 68.6 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งถึงมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย 12 โรงเรียนเท่านั้น อีก 9 โรงเรียนยังต้องขยายให้ถึงมาตรฐานขั้นต่ำ

จำนวนหนังสือในห้องสมุดต่อนักเรียน 1 คนมีค่าระหว่าง 0.8 ถึง 8.9 ที่มีมากกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งเป็นเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา มีจำนวน 9 โรงเรียน ส่วนที่มีน้อยกว่า 5 เล่มต่อนักเรียน 1 คนมี 11 โรงเรียน ซึ่งควรหาหนังสือเข้าห้องสมุดให้มากกว่านี้เพราะห้องสมุดมีความสำคัญต่อนักเรียนและครูมาก โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาซึ่งหลายวิชาจะต้องใช้บริการห้องสมุดโดยเฉพาะทางด้านสังคมศึกษาหรือวิชาอื่น ๆ ก็ตาม ซึ่งทุกโรงเรียนควรมีหนังสือในห้องสมุดตามเกณฑ์มาตรฐาน

5. ห้องเรียน มีจำนวนระหว่าง 16 - 84 ห้อง มีน้อยที่สุดคือโรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา ซึ่งมีนักเรียน 545 คน มีมากที่สุดคือโรงเรียนสิงห์สมุทร ซึ่งมีนักเรียน 2,102 คน แต่โรงเรียนที่มีนักเรียนมากที่สุดคือโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์มีนักเรียน 2,987 คน และมีห้องเรียน 73 ห้อง โรงเรียนระยองวิทยาคม มีนักเรียน 2,670 คน และมีห้องเรียนเพียง 60 ห้องเท่านั้น นับว่าโรงเรียนสิงห์สมุทรมีห้องเรียนมาก เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัศึกษามี 6 โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนพอสามารถนำไปเทียบได้ ซึ่งปรากฏว่ามี 4 โรงเรียนที่มีห้องเรียนถึงเกณฑ์มาตรฐานฯ ซึ่งตามเกณฑ์มาตรฐานฯ เฉลี่ยออกมาแล้วห้องเรียน 1 ห้องต่อนักเรียน 35 - 40 คน ซึ่งถ้าเทียบตามนี้แล้วผลปรากฏว่า มี 6 โรงเรียนเท่านั้นที่ไม่ได้มาตรฐานฯ คือ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง ชลภัฒยานุฑ ชลบุรี "สุขุมท" ระยองวิทยาคม บ้านฉางกาญจนกุลวิทยา และพนมสารคาม "พนมอกุลวิทยา" ส่วนอีก 15 โรงเรียนได้มาตรฐานฯ

ขนาดของห้องเรียน ส่วนใหญ่มีขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมและมี 7 โรงเรียนที่มีบางห้องเล็กกว่ามาตรฐาน และมีอีก 1 โรงเรียนที่ห้องเรียนทุกห้องเล็กกว่ามาตรฐานคือโรงเรียนบางคล้าพิทยาคม นับว่าส่วนใหญ่ยังมีห้องเรียนได้ขนาดมาตรฐาน การไร้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.13 - 3.21 ตารางเมตร หรือ 12.2 - 34.5 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งจะเห็นว่าค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดแตกต่างกันพอสมควร แสดงว่าบางโรงเรียนจัดให้นักเรียนเข้าไปเรียนในแต่ละห้องมาก และบางโรงเรียนก็น้อย ซึ่งการไร้พื้นที่ของห้องเรียนนี้ ถ้าเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่าได้มาตรฐาน ทุกห้อง 4 โรงเรียน ได้มาตรฐาน บางห้อง 9 โรงเรียน ไม่ได้มาตรฐาน ทุกห้อง 8 โรงเรียน แต่ถ้าเทียบกับมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียแล้ว ปรากฏว่าได้มาตรฐานขั้นต่ำทุกห้อง 15 โรงเรียน และได้มาตรฐานขั้นต่ำ บางห้อง 6 โรงเรียน จะเห็นว่าส่วนใหญ่จัดให้นักเรียนเข้าไปเรียนแต่ละห้องยังไม่มากเกินไป

6. โรงอาหาร ทุกโรงเรียนมีโรงอาหารเป็นส่วน เป็นอาคารที่แยกจากอาคารเรียนธรรมดา แต่ส่วนใหญ่ใช้ทำประโยชน์อย่างอื่นด้วยคือ ใช้เป็นห้องประชุมนักเรียนด้วย เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษาแล้วส่วนใหญ่ยังคับแคบ คือมี 2 โรงเรียนเท่านั้นที่มีขนาดถึงเกณฑ์มาตรฐาน จาก 14 โรงเรียนที่นำไปเทียบ นอกจากนั้นการใช้ทำประโยชน์อื่นด้วยทำให้ไม่สะดวกมากนักเพราะต้องจัดโต๊ะเก้าอี้ใหม่ และต้องทำความสะอาดบ่อย แต่ก็เป็นการประหยัดเงินประมาณ

7. ส่วนของนักเรียน เมื่อเทียบจำนวนส่วนของนักเรียนของแต่ละโรงเรียนกับเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ปรากฏว่า โรงเรียนที่มีจำนวนส่วนของนักเรียนมากกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 9 โรงเรียนเท่านั้น อีก 12 โรงเรียนน้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คือส่วนใหญ่แล้ว ส่วน 1 ที่คือนักเรียนมากกว่า 58 คน และมีบางโรงเรียนที่ส่วน 1 ที่คือนักเรียนเกิน 100 คน คือโรงเรียนชลบุรี "สุขบท" โพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร พนัสพิทยาคาร แกลง "วิทย์สดาวร" และบางคล้าพิทยาคม ซึ่งนับว่าสูงมาก

8. ห้องพลศึกษา โรงเรียนที่มีห้องพลศึกษาขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 4 โรงเรียน ขนาดโตกว่ามาตรฐาน มี 3 โรงเรียน ที่มีขนาดเล็กกว่า

เกณฑ์มาตรฐานฯ ซึ่งบางโรงเรียนได้ดัดแปลงมาจากห้องเรียนธรรมดาในอาคารเรียน
ธรรมดาในอาคารเรียนธรรมดาหรือในอาคารเรียนชั่วคราวมี 7 โรงเรียน อีก 7 โรงเรียน
ยังไม่มีห้องพลศึกษา จะเห็นว่าส่วนใหญ่ยังขาดห้องพลศึกษา ซึ่งไม่สะดวกในการเรียนการ
สอนวิชาพลศึกษาบางวิชาที่ต้องเรียนในร่มหรือขณะที่สนามกลางแจ้งใช้การไม่ได้ การใช้
พื้นที่ของห้องพลศึกษามีค่า 1.53 - 43.28 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุด
และค่าต่ำสุดห่างกันมาก และเมื่อเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปรากฏว่า
ได้มาตรฐานเพียง 2 โรงเรียนเท่านั้น แสดงว่าส่วนใหญ่จัดให้นักเรียนเรียนแต่ละครั้งมาก
จนเกินไป ซึ่งทำให้ไม่สะดวกในการเรียนการสอน

9. ห้องเรียนวิชาเกษตรกรรมศิลป์ ส่วนใหญ่ยังไม่มีโรงฝึกงานเกษตรโดยเฉพาะ
ที่มีโรงฝึกงานโดยเฉพาะเพียง 6 โรงเรียนเท่านั้น ส่วนอีก 15 โรงเรียนใช้ห้องเรียน
ธรรมดาแทน ซึ่งต้องใช้สอนวิชาอื่นด้วย ห้องปฏิบัติการทดลองก็เช่นเดียวกัน คือ มีเพียง
4 โรงเรียนเท่านั้นที่ห้องปฏิบัติการทดลอง ซึ่งมีขนาดมาตรฐาน 140 ตารางเมตร 2
โรงเรียน อีก 2 โรงเรียนมีขนาดเล็กกว่า 140 ตารางเมตร และที่ไม่มีห้องปฏิบัติการ
ทดลองมี 17 โรงเรียน ส่วนเรือนเพาะชำนั้น ส่วนใหญ่มีเรือนเพาะชำ ซึ่งมีขนาดอย่างต่ำ
100 ตารางเมตร มี 12 โรงเรียน เรือนเพาะชำขนาดเล็กมี 3 โรงเรียน ส่วนอีก
6 โรงเรียนยังไม่มีเรือนเพาะชำ สำหรับวิชาเกษตรกรรมศิลป์นั้นทุกโรงเรียนเปิดสอน
แต่ส่วนใหญ่ยังขาดห้องเรียนและห้องปฏิบัติการทดลองที่ได้ขนาดมาตรฐานและเฉพาะวิชา
เกษตรกรรมศิลป์

10. ห้องคหกรรมศิลป์ ส่วนใหญ่มีห้องเรียนเฉพาะและห้องปฏิบัติการอาหาร
และเสื้อผ้า จำนวนและขนาดแตกต่างกัน แต่ไม่มีโรงเรียนใดมีห้องคหกรรมศิลป์ครบ
3 ห้องตามมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม คือมี ห้องเรียนขนาดมาตรฐาน 1 ห้อง
และห้องปฏิบัติการ 140 ตารางเมตร 2 ห้อง มี 7 โรงเรียนที่ไม่มีห้องเฉพาะวิชานี้และ
ไม่มีห้องปฏิบัติการฯ แต่ใช้ห้องเรียนธรรมดาแทนซึ่งใช้สอนวิชาอื่นด้วย

11. ห้องศิลปศึกษา โรงเรียนที่มีห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะมี 11 โรงเรียน
เท่านั้น ส่วนอีก 10 โรงเรียนยังไม่มีห้องเฉพาะ การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 12.9 - 53.5
ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดแตกต่างกันมาก ซึ่งได้มาตรฐานขั้นต่ำ

ของ สถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย 7 โรงเรียน อีก 4 โรงเรียนไม่ได้มาตรฐาน
ขั้นต่ำ

12. ห้องแนะแนว โรงเรียนส่วนใหญ่มีห้องแนะแนวโดยเฉพาะ โรงเรียนที่
ไม่มีห้องแนะแนวมี 3 โรงเรียนเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตามห้องแนะแนวมีความจำเป็น
มากทั้ง 3 โรงเรียนควรจะจัดให้มีจะได้ช่วยนักเรียนแก้ปัญหาต่าง ๆ ห้องแนะแนวส่วนใหญ่
มีขนาดเล็กกว่า 63 ตารางเมตร คือมี 10 โรงเรียน โรงเรียนที่มีห้องแนะแนวมาตรฐาน
ของโรงเรียนมัธยมแบบประสมคือ 63 ตารางเมตรมี 5 โรงเรียน อีก 3 โรงเรียนมี
ขนาดใหญ่กว่า 63 ตารางเมตร อย่างไรก็ตาม ห้องแนะแนวส่วนใหญ่มีห้องพักครูอยู่ภายใน
ห้องด้วย และไม่ได้แบ่งเป็นห้องเฉพาะสำหรับแนะแนวหมู่หรือเดี่ยว จึงนับว่ายังคับแคบ
เป็นส่วนใหญ่

13. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ทุกโรงเรียนมีห้องสำหรับวิชา
นี้โดยเฉพาะ แต่ที่ได้ขนาดมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมมี 8 โรงเรียนเท่านั้น
อีก 13 โรงเรียนใช้ห้องเรียนธรรมดาแทน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 12.9 - 34.8
ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งได้มาตรฐานตามมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคาร
เรียนแห่งเอเชียเพียง 3 โรงเรียน และอีก 1 โรงเรียนได้มาตรฐานฯ เพียงบางห้อง
ฉะนั้นห้องเฉพาะวิชาส่วนใหญ่ยังคับแคบ ซึ่งจะทำให้ไม่สะดวกในการเรียนการสอน

14. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์ โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชา
นี้โดยเฉพาะมี 15 โรงเรียน อันที่จริงแล้วน่าจะมีทุกโรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า
11.3 - 35.9 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ไม่มีโรงเรียนใดได้มาตรฐานตามมาตรฐาน
ขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ฉะนั้นห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาฟิสิกส์
เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในแต่ละชั่วโมง

15. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาเคมี ทุกอย่างเหมือนวิชาฟิสิกส์

16. ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาชีววิทยา โรงเรียนที่มีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชา
นี้โดยเฉพาะมี 14 โรงเรียน การใช้พื้นที่ของห้องเหมือนวิชาฟิสิกส์ และไม่มีโรงเรียนใด
ได้มาตรฐานตามมาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย ฉะนั้นห้องปฏิบัติ-
การสำหรับวิชาฟิสิกส์ยังคับแคบ เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในแต่ละชั่วโมง

17. โรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีโรงฝึกงานวิชานี้โดยเฉพาะ มี 16 โรงเรียน ในจำนวนนี้เป็นโรงฝึกงานรวมที่ใช้ร่วมกันหลายวิชา มี 3 โรงเรียนซึ่งมีรายละเอียดแต่ละวิชา มีดังนี้

17.1 วิชาช่างไม้-ก่อสร้าง โรงเรียนที่มีห้องเรียนวิชานี้โดยเฉพาะ มี 10 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ซึ่งภายในโรงฝึกงานยังมีห้องเก็บของและห้องพัสดุเป็นบางโรงเรียน และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องเรียนวิชานี้ร่วมกับกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งห้องเรียนรวมนี้อยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้จ่ายพื้นที่ของห้องเรียนวิชานี้มีค่า 1.50 - 8.64 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมากพอสมควร และได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม 2 โรงเรียน แสดงว่าห้องเรียนวิชาส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับโรงฝึกงานของวิชานี้ การใช้จ่ายพื้นที่โรงฝึกงานรวมห้องเก็บของมีค่า 14.4 - 158.0 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถานีวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเพียง 4 โรงเรียน อีก 8 โรงเรียนไม่ได้มาตรฐานฯ แสดงว่าโรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน ที่ใช้ร่วมกับวิชาอื่นมี 1 โรงเรียนที่มีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำ มี 3 โรงเรียน แสดงว่าส่วนใหญ่ยังคับแคบ

17.2 วิชาช่างยนต์-ช่างกล โรงเรียนที่มีห้องเฉพาะของวิชานี้มี 6 โรงเรียน ซึ่งอยู่ภายในโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ซึ่งภายในโรงฝึกงานยังมีห้องเก็บของและห้องพัสดุทุกโรงเรียน และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องเรียนวิชานี้ร่วมกับกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งห้องเรียนรวมนี้อยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การใช้จ่ายพื้นที่ของห้องเรียนวิชานี้มีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดต่ำสุดห่างกันมาก และมีเพียงโรงเรียนเดียวที่ได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม แสดงว่าห้องเรียนวิชาส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับโรงฝึกงานของวิชานี้ การใช้จ่ายพื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของของวิชานี้มีค่า 32.3 - 115.8 ตารางฟุต ต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถานีวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเพียง 2 โรงเรียน แสดงว่า โรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของและห้องพัสดุในโรงฝึกงานนั้น ที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน และที่ใช้ร่วมกับวิชาอื่นด้วยมี

2 โรงเรียน แสดงว่าทุกโรงเรียนที่มีโรงฝึกงานวิชานี้และที่มีโรงฝึกงานรวมมีห้องเก็บของ และห้องพักครูอยู่ในโรงฝึกงาน ที่มีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำ มี 4 โรงเรียน และไม่ได้มาตรฐานขั้นต่ำ มี 4 โรงเรียน

17.3 วิชาช่างโลหะ-เชื่อม โรงเรียนที่มีห้องเฉพาะของวิชานี้มี 9 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ซึ่งภายในโรงฝึกงานยังมีห้องเก็บของและห้องพักครูเป็นบางโรงเรียน และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องเรียนวิชานี้ร่วมกับกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งห้องเรียนรวมนี้อยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การไว้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม 3 โรงเรียน แสดงว่าห้องเรียนของวิชานี้ส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับโรงฝึกงานของวิชานี้ การไว้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของมีค่า 31.1 - 121.3 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเพียง 2 โรงเรียน แสดงว่า โรงฝึกงานส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของและห้องพักครูในโรงฝึกงานนี้ ที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน และที่มีใช้ร่วมกับวิชาช่างอื่นมี 1 โรงเรียน ที่มีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำ มี 5 โรงเรียน แสดงว่าบางโรงเรียนยังคับแคบ

17.4 วิชาช่างไฟฟ้า โรงเรียนที่มีห้องเฉพาะของวิชานี้มี 8 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในโรงฝึกงานของวิชานี้โดยเฉพาะ ซึ่งภายในโรงฝึกงานยังมีห้องเก็บของและห้องพักครูทุกโรงเรียน และมี 2 โรงเรียนที่ใช้ห้องเรียนวิชานี้ร่วมกับกับวิชาช่างอื่นด้วย ซึ่งห้องเรียนรวมนี้อยู่ภายในโรงฝึกงานรวม การไว้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.20 - 10.56 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพียง 2 โรงเรียน แสดงว่าห้องเรียนเฉพาะของวิชานี้ส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับโรงฝึกงานของวิชานี้ การไว้พื้นที่ของโรงฝึกงานรวมห้องเก็บของมีค่า 29.4 - 137.2 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก และได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเพียง 3 โรงเรียน แสดงว่าโรงฝึกงานของวิชานี้ส่วนใหญ่ยังคับแคบ สำหรับห้องเก็บของและห้องพักครูในโรงฝึกงานนี้ ที่เป็นของวิชานี้โดยเฉพาะมี 8 โรงเรียน และที่มีใช้ร่วมกับวิชาอื่นมี 2 โรงเรียน แสดงว่าทุกโรงเรียนที่มีโรงฝึกงาน วิชานี้และที่มีโรงฝึกงานรวม มีห้องเก็บของและห้อง-

พักครูอยู่ภายในโรงฝึกงาน ที่มีขนาดได้มาตรฐานขั้นต่ำ มี 6 โรงเรียน แสดงว่าส่วนใหญ่ห้องเก็บของและห้องพักครูไม่คับแคบ

17.5 วิชาช่างเขียนแบบ ที่มีห้องเขียนแบบโดยเฉพาะมี 6 โรงเรียน อีก 3 โรงเรียนใช้ห้องร่วมกับวิชาช่างอื่นด้วย การใช้พื้นที่ของห้องมีค่า 1.20 - 8.64 ตารางเมตร หรือ 12.9 - 93.0 ตารางฟุตต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดห่างกันมาก ซึ่งได้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสม 3 โรงเรียน แต่ได้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชีย 7 โรงเรียน แสดงว่า ถ้าใช้มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมแบบประสมเป็นเกณฑ์แล้ว ห้องเขียนแบบส่วนใหญ่ยังคับแคบ แต่ถ้าใช้มาตรฐานขั้นต่ำของสถาบันวิจัยอาคารเรียนแห่งเอเชียเป็นเกณฑ์แล้ว ห้องเขียนแบบส่วนใหญ่ไม่คับแคบ

18. คุณวุฒิของครู ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นี้ ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีทางการศึกษา มากกว่าระดับอื่น และมีจำนวนร้อยละสูงกว่าระดับอื่นมาก รองลงมาคือระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.สูง) ซึ่งมีจำนวนร้อยละมากเช่นเดียวกัน แต่น้อยกว่าของกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) จำนวนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีรวมทั้ง 3 จังหวัดนี้ เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2515 จากการศึกษาของอรุณี วิชิราพรทิพย์ คือเพิ่มจากร้อยละ 56 เป็นร้อยละ 75 ของครูทั้งหมด ส่วนทางด้านวุฒิทางการศึกษาก็เช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 คือ ครูส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา

19. วิชาเอกโทของครู ในกลุ่มที่ 2 นี้ ครูมีวิชาเอกทางด้านสังคมศึกษามากที่สุดเช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 ส่วนทางด้านวิชาโทของครูนั้น ครูมีวิชาโททางด้านสังคมศึกษามากที่สุด ซึ่งต่างจากกลุ่ม 1 วิชาเอก+โทที่มีจำนวนครูน้อยที่สำคัญได้แก่ จิตวิทยา ช่าง-อุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ วิศวกรรมศึกษา ปฐมการวม จิตรกรรม ชั้บร้อง นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ เป็นต้น

20. อุปกรณ์การสอน ในกลุ่มที่ 2 นี้มีอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่สำคัญบางอย่างที่หลายโรงเรียนไม่มี ได้แก่ เครื่องซังสารเคมี หม้อแปลงไฟฟ้า เครื่องวัดกระแสไฟฟ้า เครื่องวัดแรงเคลื่อนไฟฟ้า กระดานกราฟ วงเวียนขนาดใหญ่ เครื่องชั่งน้ำหนัก เมาะยูโค และเครื่องฉายสไลด์ ส่วนโรงเรียนที่ไม่มีอุปกรณ์ดังกล่าวเป็นส่วนมาก ได้แก่ โรงเรียน

ชลภัถยานุกุล ศรีราชา บางคล้าพิทยาคม บางน้ำเปรี้ยววิทยา และพุทธธีรังสีทิบูล
เป็นต้น

21. ชุมนุมหรือชมรม ชุมนุมวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ เป็นชุมนุมที่โรงเรียน
จำนวนมากได้เปิดในโรงเรียน ซึ่งต่างจากกลุ่มที่ 1 คือในกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นั้น
ชุมนุมที่เปิดกันมากที่สุดคือ ชุมนุมเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย โรงเรียนในกลุ่มที่
2 นี้โดยมากเป็นโรงเรียนระดับจังหวัด หรือระดับอำเภอใหญ่ ๆ นักเรียนอาจจะสนใจ
ทางด้านวิชาสามัญมากกว่าทางด้านเกษตรกรรม รองลงมาจากชุมนุมวิทยาศาสตร์และ
ภาษาอังกฤษ คือ ชุมนุมคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ชุมนุมเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย
ชุมนุมสังคมศึกษา เป็นต้น ซึ่งในกลุ่มที่ 2 นี้ชุมนุมส่วนใหญ่เป็นประเภทวิชาการ รองลงมา
เป็นประเภทศิลปะ-บันเทิง กีฬา-พลานามัย เป็นต้น แต่ชุมนุมวิชาการทางด้านอุตสาหกรรม-
ศิลป์ยังมีน้อยมาก คือ มี 2 โรงเรียนเท่านั้น

22. วิชาเลือกทางด้านอาชีพ ในกลุ่มที่ 2 นี้มีจำนวนวิชาทางด้านอุตสาหกรรม-
ศิลป์รวมกันมากกว่าด้านอื่น รองลงมาคือทางด้านเกษตรกรรมศิลป์ วิชาที่เปิดสอนมาก
โรงเรียนที่สุดคือวิชาอาชีพเกษตร รองลงมาคือวิชาอาหารและโภชนาการ ผ้าและการ
ตัดเย็บ เป็นต้น ในกลุ่มที่ 2 นี้เปิดวิชาเลือกทางด้านอุตสาหกรรมศิลป์มากกว่ากลุ่มที่ 1 มาก
อาจจะเป็นเพราะว่ามีเครื่องมืออุปกรณ์การสอน และโรงฝึกงานพร้อมกว่ากลุ่มที่ 1 หรือ
นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเขตตัวเมืองสนใจด้านอุตสาหกรรมมากกว่าทางด้านเกษตรกรรม

สรุปแล้วโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นั้นโรงเรียนที่มีนักเรียน
น้อยกว่าส่วนมากจะมีค่าดัชนีบ่งชี้สถานภาพทางการศึกษาสูงกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า
โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีห้องเฉพาะวิชาไม่ว่าจะเป็นห้องพลศึกษา ห้องเฉพาะวิชาเกษตร-
กรรมศิลป์ ห้องคหกรรมศิลป์ ห้องแนะแนว ห้องอุตสาหกรรมศิลป์ ห้องศิลปศึกษา โรงอาหาร
และเรือนเพาะชำ ส่วนโรงเรียนที่มีห้องดังกล่าวส่วนใหญ่ก็คับแคบและขนาดไม่ได้มาตรฐาน
ส่วนจำนวนครูประจำการนั้นมีเพียงพอแค่โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดครูบางสาขาวิชาเช่น
บรรณารักษ์ แนะแนว จิตวิทยา ช่างอุตสาหกรรมศิลป์ วิศวกรรมการศึกษา นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ
เป็นต้น ส่วนทางด้านชุมนุมหรือชมรมต่าง ๆ และวิชาเลือกทางด้านอาชีพนั้น ที่เกี่ยวกับ
อุตสาหกรรมศิลป์นั้นโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มี จำนวนหนังสือในห้องสมุดส่วนใหญ่ยังมีน้อย

ส่วนอุปกรณ์การสอนนั้นมีหลายโรงเรียนที่ยังขาดอุปกรณ์การสอน หรือเครื่องมือที่สำคัญบางชนิด เช่น กล้องจุลทรรศน์ กระดานกราฟ ลูกโลก เครื่องชั่งน้ำหนัก วิทยุเทป เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องขยายเสียง เป็นต้น ซึ่งโรงเรียนที่ยังไม่มีอุปกรณ์เหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ โรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม หนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ บึงศรีราชา-พิทยาคม สุรศักดิ์วิทยาคม เกาะสีขี้ บ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา มาบตาพุดพันพิทยาคาร สุเทพวิทยาคม ชุมแสงวิทยา หนองสารวิทยา และราชสาส์นวิทยา เป็นต้น

สำหรับสิ่งที่โรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่มีเพียงพอแล้ว ได้แก่ ห้องสมุด ห้องเรียน ส่วนของนักเรียน ขนาดของบริเวณโรงเรียน ส่วนห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปนั้นส่วนใหญ่มีห้องเฉพาะแค่ขนาดคับแคบเพราะส่วนใหญ่ใช้ห้องขนาดธรรมดาแทน

ส่วนโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้นมีทัศนียภาพสถานภาพทางการศึกษาเช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) คือ โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยกว่าส่วนมากจะมีทัศนียภาพสถานภาพทางการศึกษามากกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า แต่กลุ่มที่ 2 นี้ มีค่าสูงสุดและต่ำสุดของทัศนียภาพสถานภาพทางการศึกษาทั้งนี้ น้อยกว่าของกลุ่มที่ 1 แสดงว่าโรงเรียนในกลุ่มที่ 2 มีสถานภาพแตกต่างกันน้อยกว่าในกลุ่มที่ 1 และในกลุ่มที่ 2 นี้ส่วนใหญ่มีห้องเฉพาะวิชาไม่ว่าจะเป็นวิชาพลศึกษา คหกรรมศิลป์ อุตสาหกรรมศิลป์ ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป เคมี ชีววิทยาและฟิสิกส์ และแนว ส่วนใหญ่มีห้องเก็บของและห้องพักครูภายในโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ โรงอาหารและห้องสมุด แต่ส่วนใหญ่ยังคับแคบ ส่วนห้องเรียน ส่วนใหญ่มีขนาดได้มาตรฐานแต่จัดให้นักเรียนเข้าเรียนแต่ละห้องมากเกินไปทำให้แออัดเกินไป

ส่วนห้องเฉพาะวิชาเกษตรกรรมศิลป์และห้องศิลปศึกษานั้น ส่วนใหญ่ยังไม่มีจำนวนส่วนของนักเรียน และจำนวนหนังสือในห้องสมุดส่วนใหญ่ยังมีน้อย

สำหรับสิ่งที่โรงเรียนส่วนใหญ่มีเพียงพอก็คือ ขนาดของบริเวณโรงเรียน

ทางค่านครูประจำการเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนส่วนใหญ่ยังมีน้อยและขาดครูในบางวิชาได้แก่ จิตวิทยา ช่างอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ วัตถุประสงค์การศึกษา ปฏิมากรรม จิตรกรรม ฆ้องร้อง นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ เป็นต้น

ส่วนอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่สำคัญหลายอย่างที่หลายโรงเรียนยังไม่มี ได้แก่ เครื่องช่างสารเคมี หม้อแปลงไฟฟ้า เครื่องวัดกระแสไฟฟ้า เครื่องวัดแรงเคลื่อนไฟฟ้า กระดานกราฟ วงเวียนขนาดใหญ่ เครื่องชั่งน้ำหนัก เมาะยูโค และเครื่องฉายสไลด์ ซึ่งโรงเรียนที่ไม่มีอุปกรณ์ดังกล่าวเป็นส่วนมาก ได้แก่ โรงเรียนชลกัลยานุกูล ศรีราชา บางคล้าพิทยาคม บางน้ำเปรี้ยววิทยา และพุทธรังสีพิบูล เป็นต้น

สำหรับชุมนุมหรือชมรมต่าง ๆ นั้น โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่เปิดทางค้ำนี้ เกี่ยวกับอุตสาหกรรมศิลป์ คือ โรงเรียนส่วนใหญ่มีชุมนุมหรือชมรมทางค้ำนี้วิชาการค้ำนี้อื่น รองลงมาคือทางค้ำนี้ศิลปะ-บันเทิง และกีฬา-พละนันทนัย

ส่วนวิชาเลือกทางค้ำนี้อาชีพนั้น แม้รายชื่อรวมทางค้ำนี้วิชาอุตสาหกรรมศิลป์ จะมีมากกว่าค้ำนี้อื่น ๆ แต่วิชาที่เปิดกันมากโรงเรียนที่สุดนั้น เป็นวิชาทางค้ำนี้เกษตรกรรม-ศิลป์ คือวิชาอาชีพเกษตร รองลงมาคือทางค้ำนี้สหกรรมศิลป์ คือวิชาอาหารและโภชนาการ ผ้าและการตัดเย็บ และวิชาทางค้ำนี้อุตสาหกรรมศิลป์ คือวิชาช่างไม้-ก่อสร้าง เป็นต้น

ในโอกาสที่จะมีการพัฒนาอุตสาหกรรมในบริเวณพื้นที่ 3 จังหวัดคือ จังหวัดชลบุรี ระยองและฉะเชิงเทรา ซึ่งจะต้องมีประชากรและนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ใน 3 จังหวัดนี้อย่างแน่นอน แต่โรงเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดนี้ทั้ง 2 กลุ่ม จำนวน 58 โรงเรียน ส่วนใหญ่ยังมีปัจจัยต่าง ๆ ไม่ค่อยพร้อมดีนัก ไม่ว่าจะเป็นทางค้ำนี้ห้องเฉพาะวิชาต่าง ๆ โรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ ครูประจำการหรือทางค้ำนี้อื่น ๆ จะต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับจำนวนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ส่วนใหญ่ยังขาดห้องเฉพาะวิชาต่าง ๆ และโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ ส่วนกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) แม้ส่วนใหญ่จะมีห้องเฉพาะวิชาแก่ส่วนใหญ่ค้ำนี้แคบ ส่วนโรงฝึกงานส่วนใหญ่ก็ค้ำนี้แคบ และมีบางโรงเรียนที่เป็นโรงฝึกงานรวมที่ใช้ร่วมกันหลายวิชาซึ่งไม่สะดวกและไม่เหมาะสม ส่วนครูประจำการนั้น กลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่มีเหมาะสมกับนักเรียน แต่กลุ่มที่ 2 นั้น ส่วนใหญ่มีครูน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ในค้ำนี้มีปัจจัยอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน จะต้องปรับปรุงอีกหลายอย่าง เช่น ขนาดบริเวณโรงเรียนของบางโรงเรียน ซึ่งมีขนาดเล็กเกินไป จำนวนหนังสือในห้องสมุด จำนวนส่วนของนักเรียน อุปกรณ์การสอนบางอย่าง ครูประจำการบางสาขาวิชา ชุมชนหรือชมรมและวิชาเลือกทางค้ำนี้อาชีพ เป็นต้น

ข้อ เสนอแนะ

1. จากผลของการวิเคราะห์หาคัดชั้นบึงชี้สถานภาพทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 2 กลุ่มนั้นได้ผลตรงกัน คือ โรงเรียนที่มีนักเรียนมาก ๆ นั้นส่วนมากจะมีคัตชั้นบึงชี้สถานภาพทางการศึกษาต่ำกว่าโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยกว่า ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนไม่สามารถเอื้ออำนวยสิ่งต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้ดีเท่าที่ควร โรงเรียนที่มีนักเรียนมากส่วนมากจะอยู่ในบริเวณชุมชนใหญ่ ๆ ซึ่งมีนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกปี โรงเรียนก็จำเป็นต้องรับเพิ่มเข้ามาทุกปี ๆ แต่ปัจจัยต่าง ๆ ที่โรงเรียนมีอยู่นั้นไม่ได้เพิ่มตามไปด้วย โรงเรียนจำเป็นต้องหาสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยให้มากขึ้นให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนเพื่อบริการนักเรียนให้มากกว่านี้ ส่วนโรงเรียนที่มีคัตชั้นบึงชี้สถานภาพทางการศึกษามากนั้นส่วนมากจะมีนักเรียนน้อย โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีคัตชั้นบึงชี้สถานภาพทางการศึกษามากที่สุดของทั้ง 2 กลุ่ม คือ โรงเรียนฉานติวิทยา และโรงเรียนบางปะกง "บวรวิทยายน" นั้นมีปัจจัยต่าง ๆ พร้อมมาก แต่มีนักเรียนน้อยเกินไป ซึ่งก็เป็นผลดีกับนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ แต่ก็มีผลเสียเหมือนกันคือ ปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ โรงฝึกงาน ครูผู้สอน หรือสิ่งอื่น ๆ ก็ตาม ที่โรงเรียนมีอยู่ถูกใช้ไม่เต็มที่ไ้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า ซึ่งจำเป็นที่โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยเกินไปเหล่านี้จะต้องรับนักเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาหาทางเพิ่มนักเรียนให้มากกว่านี้ เช่น อาจจะมีการโฆษณาโรงเรียนให้มากขึ้นเพื่อให้ประชาชนได้รู้จักโรงเรียนในทางที่ดีมากขึ้น จัดการคมนาคมระหว่างโรงเรียนให้สะดวกมากขึ้น ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น เป็นต้น

2. จากผลการพิจารณาตัวแปรเทียบกับเกณฑ์ต่าง ๆ นั้น มีหลายอย่างที่โรงเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ควรจะปรับปรุงเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เช่น

2.1 ขนาดของบริเวณโรงเรียน มี 6 โรงเรียนที่มีขนาดของบริเวณโรงเรียนน้อยควรปรับปรุงคือ หาทางขยายให้มากกว่านี้ คือโรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) โรงเรียนตักครุฑ และโรงเรียนบางคล้าพิทยาคม ซึ่งมีขนาดของบริเวณโรงเรียนเล็กมาก ส่วนอีก 3 โรงเรียนคือ โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" ชลภัฏยานุกูล และโรงเรียนบ้านบึง "อู่สหกรณ์นครินทร์" ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวทั้งหมดมีขนาดของบริเวณโรงเรียนคับแคบเกินไป ส่วนโรงเรียนอื่นนั้นหากมีบริเวณโรงเรียนตรงไหนเป็นหลุมเป็นบ่อ

มากก็ต้องปรับปรุงให้มีสภาพที่จะได้ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ และคบแค่งบริเวณโรงเรียนให้สวยงาม ร่มรื่น

2.2 ครูประจำการ ครูประจำการของโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) ส่วนใหญ่มีอัตราส่วนของครูต่อนักเรียนยังไม่เหมาะสม คือเฉลี่ยครู 1 คนต่อนักเรียนประมาณ 17 คนซึ่งมากกว่าเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษา จึงจำเป็นต้องมีการเพิ่มครูประจำการให้มากกว่านี้ ส่วนของกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ส่วนใหญ่มีครูประจำการเพียงพอแล้ว คือเฉลี่ยครู 1 คนต่อนักเรียนประมาณ 14 คน

2.3 ห้องสมุด ทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่มีห้องสมุดซึ่งส่วนใหญ่มีขนาดเหมาะสมแล้ว มีเพียงบางโรงเรียนเท่านั้นที่จะต้องขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ส่วนหนังสือในห้องสมุดนั้นส่วนใหญ่ยังมีน้อยเกินไป ควรจะจัดหาให้มีจำนวนมากขึ้นกว่านี้ โดยเฉพาะหนังสือที่เกี่ยวกับทางค่านุศาสตร์ และควรจัดสรรงบประมาณแก่ห้องสมุดให้มากขึ้น

2.4 ห้องเรียน ในกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ส่วนใหญ่มีห้องเรียนเพียงพอและขนาดได้มาตรฐาน การใช้พื้นที่ห้องเรียนก็ไม่แออัดจนเกินไป ส่วนกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้น ส่วนใหญ่มีจำนวนห้องเรียนเพียงพอและขนาดได้มาตรฐานเหมือนกัน การใช้พื้นที่ห้องเรียนส่วนใหญ่ไม่แออัดนักแต่ก็มีบางห้องของบางโรงเรียนแออัดจนเกินไป ซึ่งอาจจะต้องมีการแบ่งนักเรียนใหม่เพื่อจะได้ไม่แออัดจนเกินไป นักเรียนจะได้เรียนอย่างสบาย ๆ ไม่เบียดเสียดกันมากนัก

2.5 โรงอาหาร ส่วนมากใช้เป็นห้องประชุมค่าย และมีบางโรงเรียนใช้เป็นโรงฝึกงานในบางวิชาด้วย คือ โรงเรียนบางละมุง ซึ่งไม่ค่อยสะดวกมากนัก โรงอาหารในกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นั้นมีหลายโรงเรียนคือ เกือบครึ่งหนึ่งที่ยังไม่มีโรงอาหารที่เป็นสัดส่วนและมั่นคงถาวร ส่วนกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้น ทุกโรงเรียนมีโรงอาหาร แต่เกือบทุกโรงเรียนยังคับแคบจนเกินไปควรจะหาทางขยายให้เพิ่มขึ้น ส่วนโรงเรียนที่ยังไม่มีก็พยายามจัดสร้างให้ได้และให้มั่นคงถาวรกว่าที่เป็นอยู่

2.6 ส่วนของนักเรียน ในกลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นั้น ส่วนใหญ่มีส่วนเพียงพอ มีบางโรงเรียนเท่านั้นที่มีน้อยเกินไป แต่สำหรับกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้น ส่วนใหญ่ยังมีส่วนน้อยเกินไป ควรสร้างเพิ่มให้มากกว่านี้ จะได้สะดวกสำหรับนักเรียน

2.7 ห้องพลศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่ยังขาดห้องพลศึกษา โรงเรียนที่มีส่วนใหญ่อีกขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน ซึ่งยอมไม่สะดวกในการเรียนการสอน โดยเฉพาะตอนฝนตกใช้สนามกลางแจ้งไม่ได้แล้วก็ไม่มีห้องพลศึกษาโดยเฉพาะสำหรับฝึกในร่ม การใช้พื้นที่ของห้องพลศึกษาส่วนใหญ่แออัดมาก ควรจะมีการสร้างเพิ่มเติมและขยับขยายให้มีขนาดเพิ่มขึ้นและได้มาตรฐานและมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน

2.8 โรงฝึกงานหรือห้องเฉพาะวิชาบางวิชา โรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ส่วนใหญ่ยังขาดโรงฝึกงานวิชาเกษตรกรรมศิลป์ เรือนเพาะชำ ห้องคหกรรมศิลป์โดยเฉพาะ ห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะ ห้องแนะแนว ห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากใช้ห้องเรียนธรรมดาแทนซึ่งมีขนาดเล็กเกินไป และต้องไปเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย ซึ่งไม่สะดวกและไม่เหมาะสมนัก การจัดเตรียมการสอนก็ลำบากกว่ามีห้องเฉพาะวิชา ควรจะมีการเพิ่มห้องเรียนเฉพาะวิชาให้มากขึ้นโดยเฉพาะโรงเรียนที่มีนักเรียนมาก ๆ และให้มีขนาดได้มาตรฐานเพื่อจะได้ไม่แออัดจนเกินไป สำหรับห้องแนะแนวนั้นควรมีทุกโรงเรียน เพราะการแนะแนวในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก

ส่วนในกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้น ส่วนใหญ่ยังขาดโรงฝึกงานวิชาเกษตร และมีหลายโรงเรียนที่ยังไม่มีห้องศิลปศึกษาโดยเฉพาะ ทุกโรงเรียนมีห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปแต่ยังคับแคบจนเกินไป ส่วนใหญ่มีห้องแนะแนวโดยเฉพาะแต่ส่วนใหญ่ยังมีขนาดเล็กจนคับแคบเกินไปและไม่ได้แบ่งห้องให้เป็นสัดส่วน ควรแบ่งห้องให้เป็นสัดส่วนกว่านี้จะได้สะดวกในการแนะแนว ส่วนใหญ่มีห้องคหกรรมศิลป์โดยเฉพาะ แต่มีจำนวนห้องน้อยกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสมและมีหลายโรงเรียนใช้ห้องเรียนธรรมดาแทนซึ่งคับแคบและไม่สะดวก ควรเปลี่ยนไปใช้ห้องที่มีขนาดใหญ่กว่าเพราะวิชาคหกรรมศิลป์ใช้ห้องที่มีพื้นที่มาก เหมือนกับทางค้ำอุตสาหกรรมศิลป์สำหรับห้องปฏิบัติการสำหรับวิชาชีพสิสส์ เคมี และชีววิทยา ส่วนใหญ่มีห้องโดยเฉพาะแต่ละวิชาแต่ส่วนใหญ่มีขนาดเล็กกว่ามาตรฐานและจัดให้นักเรียนเข้าเรียนในแต่ละชั่วโมง จำนวนมากเกินไปอาจจะลดนักเรียนแต่ละห้องแล้วเพิ่มจำนวนห้องเรียนวิชานี้ให้มีมากขึ้น จะได้สะดวกในการเรียนการสอน เพราะการเรียนการสอนวิชาที่มีการทดลองต้องใช้พื้นที่มากกว่าวิชาอื่น ๆ ธรรมดาทั่วไป สำหรับทางค้ำโรงฝึกงานวิชาอุตสาหกรรมศิลป์นั้น ส่วนใหญ่มี

โรงฝึกงานโดยเฉพาะวิชา ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิชาช่างไม้-ก่อสร้าง ช่างยนต์-ช่างกล ช่างโลหะ-เชื่อม ช่างไฟฟ้าหรือช่างเขียนแบบ แต่ก็มีบางโรงเรียนที่มีโรงฝึกงานรวม ซึ่งใช้สอนร่วมกันหลายวิชา ซึ่งไม่สะดวกเท่าที่ควร ควรจะมีเพิ่มเติมเป็นเฉพาะวิชา ๆ การใช้ห้องเฉพาะซึ่งอยู่ในโรงฝึกงานของวิชาเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังคงคับแคบและแออัด ควรขยายห้องให้กว้างขึ้น แล้วลดจำนวนนักเรียนลงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และยังมีหลายโรงเรียนที่ยังไม่มีห้องเก็บของที่เป็นสัดส่วนในโรงฝึกงาน ซึ่งควรที่จะจัดแบ่งโรงฝึกงานเสียใหม่ เพื่อความเรียบร้อยและความปลอดภัยของอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วย

3. จากผลการศึกษาทั่วแปรมางทั่วนั้นมีบางอย่างที่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เช่น

3.1 อุปกรณ์การสอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 2 กลุ่มนั้นมีอุปกรณ์การสอนหรือเครื่องมือที่จำเป็นและสำคัญบางอย่างที่บางโรงเรียนยังไม่มีหรือที่มีก็น้อยไม่พอกับความต้องการควรที่จะจัดหามาให้พอกับความต้องการ เช่น ในโรงเรียนมัศึกษากลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) ได้แก่ กล้องจุลทรรศน์ กระจกนกรภาพ ลูกโลก วิทยุเทป และเครื่องชั่งน้ำหนัก เป็นต้น ส่วนของโรงเรียนมัศึกษากลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) ได้แก่ เครื่องชั่งสารเคมี หม้อแปลงไฟฟ้า เครื่องวัดกระแสไฟฟ้า เครื่องวัดแรงเคลื่อนไฟฟ้า วงเวียนขนาดใหญ่ เครื่องชั่งน้ำหนัก เบาะยูโค และเครื่องฉายสไลด์ เป็นต้น

3.2 วิชาเอก-โทของครู ในโรงเรียนมัศึกษากลุ่มที่ 1 (ม.1 - ม.3) นั้น วิชาเอก-โททางด้านบรรณารักษ์ ณะแนว จิตวิทยา ช่างอุตสาหกรรมศิลป์วิชาต่าง ๆ วัตถุประสงค์ศึกษา นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ นั้นยังมีน้อยคือ มีบางโรงเรียนเท่านั้น ควรจะเปิดรับครูที่มีวิชาเอก-โททางด้านดังกล่าวเพิ่มขึ้น ที่เป็นอยู่ส่วนมากใช้ครูไม่ตรงสาขาวิชา เช่น ครู ที่ทำหน้าที่แนะแนวก็ไม่ได้จบแนะแนวมาโดยตรง คือดูได้จากที่ว่ามีโรงเรียนทั้งหมด 37 โรงเรียน และส่วนใหญ่ก็เปิดบริการแนะแนว แต่ในกลุ่มนี้มีครูที่มีวิชาเอกแนะแนวเพียง 5 คน และที่จบทางวิชาโทแนะแนวเพียง 6 คน วิชาเอก-โทอื่น ๆ ที่มีน้อยก็ทำนองเดียวกัน ส่วนในกลุ่มที่ 2 (ม.1 - ม.4, ม.ศ.4 - ม.ศ.5) นั้น วิชาเอก-โททางด้านจิตวิทยา ช่างอุตสาหกรรมศิลป์ วิชาต่าง ๆ วัตถุประสงค์ศึกษา ปฏิภาณกรรม จิตรกรรม ชั้บร้อง นาฏศิลป์-ฟ้อนรำ ยังมีน้อย

3.3 ชุมนุมหรือชมรม โรงเรียนส่วนใหญ่มีชุมนุมทางค่านวิชาสามัญ แต่ชุมนุมทางค่านอุตสาหกรรมศิลป์นั้นมีน้อยมาก คือมีเพียง 2 โรงเรียนเท่านั้น ควรเปิดให้มากขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สนใจทางค่านนี้

3.4 วิชาเลือกทางค่านอาชีพ โรงเรียนส่วนใหญ่เปิดวิชาเลือกทางค่านอาชีพเกษตรกรรมศิลป์ แต่ทางค่านอุตสาหกรรมศิลป์นั้นยังเปิดน้อย ควรเปิดในทุกโรงเรียน เพื่อเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทางค่านอุตสาหกรรม

เนื่องจากจังหวัดชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทราทั้ง 3 จังหวัดกำลังได้รับการพัฒนาทางค่านอุตสาหกรรม จากผลการวิจัยมีสิ่งสำคัญบางสิ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับจัดการศึกษาในภูมิภาคนี้ จะต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วน เพื่อให้สอดคล้องและเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทางค่านอุตสาหกรรม ก็คือ 1) สร้างโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ ซึ่งควรจัดสร้างในโรงเรียน โดยสร้างเป็นโรงฝึกงานเฉพาะ ๆ สาขาวิชาและมีเครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องกลและอุปกรณ์ให้พร้อม 2) เปิดวิชาเลือกทางค่านอาชีพอุตสาหกรรมศิลป์ในทุกโรงเรียน โดยเปิดในหลาย ๆ วิชา และวิชาที่ควรที่จะเปิดเพิ่มเติมคือวิชาอุตสาหกรรมปิโตรเคมีคอล 3) เปิดชุมนุมหรือชมรมทางค่านอุตสาหกรรมศิลป์ในทุกโรงเรียน นอกจากจะเป็นการเปิดโอกาสให้แก่ักเรียนที่สนใจแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมและปลูกฝังทัศนคติที่ดีคือวิชาชีพอุตสาหกรรมของนักเรียนด้วย และ 4) เพิ่มครูประจำการในโรงเรียนต่าง ๆ โดยเฉพาะที่มีวุฒิทางค่านอุตสาหกรรมศิลป์ในสาขาวิชาต่าง ๆ ส่วนการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้น ควรเร่งผลิตครูที่มีวุฒิทางค่านอุตสาหกรรมศิลป์เพิ่ม ให้เพียงพอกับความต้องการของโรงเรียนต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเปิดและเร่งการผลิตครูที่มีวุฒิทางค่านสาขาปิโตรเคมีคอล เพื่อให้สอดคล้องกับระดับมัธยมศึกษา ซึ่งจะเป็นการจัดการศึกษาให้รับและสอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายฝั่งทะเลของภาคตะวันออกต่อไป